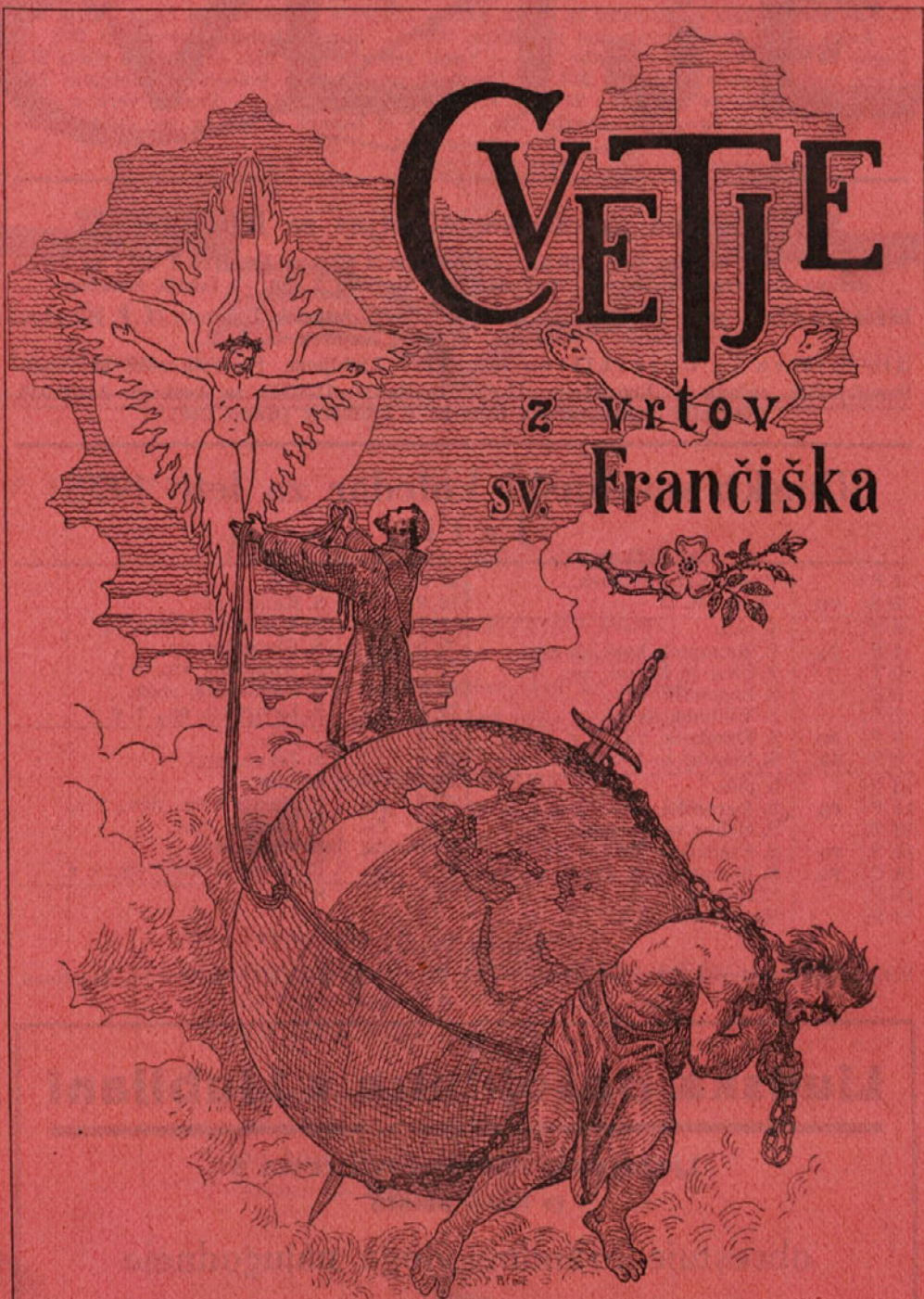

CVETJE

z vrto
sv. Franciška

Letnik LV

Julij 1938

Štev. 7

Vsebina 7. stev.: Tiha prošnja novomašniku 193. — Moč Svetega Duha 194. — Jezusa bi radi videli 198. — 34. mednarodni evharistični kongres v Budimpešti 199. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 203. — Življenje kapucinskega brata Jurija 205. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 206. — Porcijunkulske slovesnosti 208. — Pogoji za porcijunkulske odpustke 211. — Vozni red v nebesa 211. — Pilatova vlada 212. Zveza večjih sestric sv. Klare 214. — Prospekt serafinskega kolegija v Ljubljani 216. — In naj molijo za mrtve... 217. — Razgled po svetu 218. — Prazna vera v sveti veri 221. — Novi naročniki »Cvetja« 222. — Pax et bonum — Mir in vse dobro! 223. — Dekleta — na Brezje! 224. — Nove knjige 224.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajnšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

J u l i j

1 P		Presv. Kri. Jezusova.	17 N		6. pob.
2 S	vo.	Obisk. M. D.	18 P		S. Kamil, sp.
3 N		4. pob.	19 T		S. Vincencij Pavel., sp.
4 P	Čm.	B. Rajmund, muč., 1. r.	20 S		S. Hieronim, sp.
5 T		S. Ciril in Metod, sp.	21 Č	PO.	B. Angelina, vd., 3. r.
6 S		S. Bogomila, dev.	22 P		S. Magdalena, spok.
7 Č		S. Vilibald, šk.	23 S	PO.	S. Lavrencij, sp., 1. r.
8 P	PO.	S. Elizabeta, vd., 3. r.	24 N		7. pob.
9 S	PO.	S. Nikolaj in tov., muč., 1. r.	25 P		S. Jakob, ap.
10 N		5. pob.	26 T	PO.	S. Ana.
11 P	PO.	S. Veronika, dev., 2. r.	27 S	PO.	B. Marija Mag., dev., 2. r.
12 T		S. Mohor in Fortunat, muč.	28 Č	Čm.	S. Nazarij, muč.
13 S	PO.	S. Frančišek Sol., sp., 1. r.	29 P	Čm.	S. Marta, dev.
14 Č	PO.	S. Bonaventura, šk., 1. r.	30 S	Čm.	B. Simon in tov., sp., 1. r.
15 P		S. Henrik.	31 N		8. pob.
16 S		Karmelsko M. B.			

Razlaga kratic:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

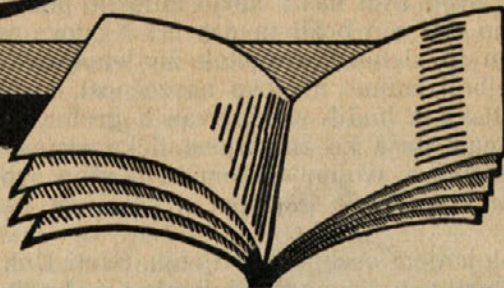
obrestuje hranilne vloge najugodneje

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - VII.
Julij

P. KRIZOSTOM:

Tiha prošnja novomašniku

*V opojni vonj je pogreznjen oltar.
Danes so tvoje roke srebrno bele.
Tvoje oči so nedolžne, kot še nikdar
in tvoje ustne so kot roža vzcvetele.*

*Ves tvoj deviškosnežni obraz
je danes lep, kot še nikdar.
Venomer ponavlja ti drhteči glas:
»Kristus, zdaj sem večno tvoja stvar!«*

*Tvoja bela obleka je danes
vsa v penečih se valovih, kot še nikdar
in tvoje visoko čelo se mi zdi danes
kot same božje luči žar.*

*Razpni mi nad glavo posvečene roke
in s križem me blagoslovi,
da bom z nebeškimi darovi
očistil po tebi svoje srce.*

Moč Svetega Duha¹

Od božjih oseb Svete Trojice nam je, po človeško govornjeno, sveti Duh najbližji, je vedno z nami in nas z Bogom Očetom ter Sinom veže. On nam je poslan po svetem krstu, da stori iz našega telesa tempelj božji, da v njem prebiva, Sveti Duh nas z božjo milostjo posvečuje, da moremo živeti tako, kakor je učil Sin božji in nas uči Njegova cerkev. Sveti Duh je z nami vsak dan in sleherni trenutek življenja, zdaj bolj očito, zdaj bolj skrivno, in najbolj čutimo njegovo navzočnost, kadar nam pride na pomoč v največji stiski, v hudih skušnjavah h grehu pa ko zdvajamo in obupujemo, kadar nam duša ko zmrznjena tička otrpne in jo Sveti Duh zopet ogreje, jo prešine s svojim ognjem in ji vlije svoje moči, da premagamo sovražnika svoje duše in zopet z veseljem izpolnjujemo božje postave.

Tako je v vsakdanjem osebnem življenju, Sveti Duh pa nas obiskuje tudi ob izrednih prilikah javnega življenja, v hudih časih, ki prihajajo nad krščansko družino narodov, v velikih političnih in gospodarskih stiskah, ko pride hudobija enih do vrhunca, dobri in pošteni ljudje pa se spricho tega vdajo malodušju, svojo vero in prepričanje skrivajo in se zapirajo vase ter svoje gorje nad splošno propalostjo Bogu pred tabernakljem potožijo — javno življenje pa prepuščajo hudobnim silam, kakor da je pregrdo, prenizko in nično. Posledica te malodušnosti, vzvišene brezbriznosti in napačne svetosti, ki samo naznotraj sveti, na svet pa ne deluje, je, da je vedno hujše, da zlo le raste in raste, tako da svet naravnost blazni, da niso zmedeni samo mali ljudje, ampak so brez glave tudi državniki in da vsi skupaj letimo v prepad.

Toda eden je, ki bdi nad nami, ki nas dolgo prepušča samim sebi, pa vseeno skrbi za nas najbolj ravno takrat, kadar nam je najbolj hudo in se nam zdi, da sploh ni več rešitve iz brezdna naših grehov, napak in neumnosti: Sveti Duh, ki ga je sam Jezus Kristus, Sin božji, slovesno obljubil svojim učencem na zadnji večerji, da ga bo poslal vsakokrat, kadar bo krščanska družba v najhujši stiski; nič ne skrbite — je dejal — kaj in kako boste takrat govorili in delali, zakaj Sveti Duh vas bo sam naučil, kaj storiti, o n vam bo položil svoje besede, božje besede na usta, vas bo navdihnil in okrepil, da boste pripomogli resnici zopet do zmage zoper laž, krivico in nespamet. In tudi naši kongresi in shodi, vse, kar se na njih govori, naše navdušenje za Boga, za evangelij in za lepo življenje, vse naše žrtve v boju za dobro stvar, naj smo sami še tako slabotni in revni grešniki, vse naše prizadevanje za pravičnejšo ureditev naših gospodarskih in socialnih razmer in za poštenost v politiki — vse to ni naša delo, ampak delo samega vsemogočnega Svetega Duha, ki vodi naše misli in dejanja.

Dragi tretjeredniki in tretjerednice, Sveti Duh ni prišel samo na Binkošti, ko je v šumu silnega vetra z ognjenimi zublji prešinil srca apostolov in jih ožunačil, da se niso več v neki hiši v Jeruzalemu strahopetno skrivali pred velikimi duhovni in farizeji ter pred židovsko tolpo in rimsko oblastjo, da niso več dvomili in obupavali nad Kristusovim evangelijem, meneč, da ne bo zmagal, njegovi izpovedovalci pa da bodo razgnani in pobiti — zdaj pa so pogumno stopili iz hiše, kjer so se skrivaj sestajali in sveti Peter je imel govor pred veliko množico, v katerem je oznanil Jezusa Kristusa in pridobil tri tisoč duš, prvo krščan-

¹ To je govor, ki ga je imel g. Fr. Terseglav na tretjeredniškem taboru pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah na praznik Sv. Trojice v nedeljo, dne 12. junija t. l.

sko občino. Nel Sveti Duh je potem še večkrat z izredno močjo in milostjo obiskal krščansko človeštvo, svojo Cerkev, krščanski kulturni svet, in je vsakokrat prihajal v šumu silnega vetra, sredi potokov krvi in plamencv vojske, v nezaslišanih gospodarskih stiskah in skrajni bedi, ko divjajo najhujše strasti in brat mori brata. Takrat se sliši glas Gospodov po njegovem Svetem Duhu, ki ene svari, drugim pa daje poguma, da potrpežljivo čakajo, kdaj se svet opameti, in ne obupajo, naj bo še tako hudo, ter so tudi pripravljeni umreti za svojo vero in za svoje prepričanje, pa se obenem organizujejo ter svoj glas povzdigujejo ne samo v molitvi, ampak tudi na javnih zborih, v državnih parlamentih in v časopisju in kličejo: Izpametujte se ljudje, nehajte delati krivico, odložite orožje in se pobotajte ter bodite vsi ena sama božja družina!

Tako je klical tudi pred 700 leti naš oče, sv. Frančišek, in je pridigal ne samo po cerkvah, ampak tudi po ulicah in na javnih trgih: Dragi prijatelji, vedite, da je Bog naš Oče, da moramo vršiti le njegovo voljo, da se moramo med seboj ljubiti in drug nasproti drugemu biti pravični, da mora prav tako kakor v nebesih tudi na zemlji zavladati Njegovo kraljestvo, kraljestvo miru in pravice. Tako je bilo tudi pozneje večkrat, ko je Sveti Duh navdihnil velike može, dvignil duha krščanskih narodov in obnovil njihovo mišljenje in življenje, da je iz ruševin vzkliklo krepkejše in zavednejše krščanstvo v miru in pridnem delu. Zadnji taki časi največje gmotne stiske, najhujše tiranije in npravstvene zmede so

bili za francoske revolucije in Napoleonovih vojsk, v katerih so vsi evropski narodi krvaveli dobrih dvajset let, pa je zopet zasijalo sonce Svetega Duha in so narodi po krvavem divjanju bratomorne revolucije in vojsk, po strašnem razkošju višjih slojev in splošni razpuščenosti zopet začeli trezno živeti, kakor Bog zapoveduje.

Tak čas, dragi tretjeredniki, je tudi danes. Tako hud, da mnogi mislijo, da hujših časov sploh ni bilo. Hujši pa je naš čas samo v toliko, da je od propadanja na vseh koncih in krajih in na vseh območjih človeškega delovanja prizadetih neprimerno več ljudi, kakor pred sto, tri sto, sedem sto ali tisoč leti, ker se je v enem, dveh tisočletjih človeštvo silno pomnožilo. V bistvu pa danes politična in npravstvena zmeda ter telesno trpljenje nista nič hujša kakor svoječasi. Zopet so hudobija, zaslepljenost in sebičnost na višku in sovraštvo med narodi in stanovi je toliko, da skoro ne more biti večje, in mnogo je dobrih ljudi, ki so

Sv. Frančišek ustanovi tretji red

v strahu, češ, kaj bo iz tega, pa žalostni in nepotolažljivi ter brez poguma malodušno prekrizanih rok vse to gledajo, češ, saj ni mogoče ničesar narediti, svet bo končno propadel v krvavem nasilju, v krivicah in tlačenju slabejših, v neusmiljenih borbah strank in držav, v medsebojnem sovraštvu gospodarjev in hlapcev. Toda, ali niste že slišali šuma mogočnega viharja, ali ne vidite zarje velikega ognja, ali niste že zapazili znamenj, da Sveti Duh prihaja — ne, da je že tu! — da nas je sila od zgoraj že obiskala in nas dan za dnem bolj krepi, da se počasi, ko so vsenaokoli še temni oblaki, dviga izza obzorja božje sonce, čigar toploto mi že čutimo in se zato nič ne bojimo? Ne glejte samo oblakov, ne samo, kar je črnega in grdega, kar greni življenje in nas pohušuje — pogledajte tudi to, kar je dobro, veliko in plemenito: mučenike, ki so žrtvovali življenje za vero in za njene vzore v Rusiji, v Mehiki, v Španiji, veličastne evharistične shode, našo mladino, obnovo našega verskega življenja, ki ni več strahopetno, hinavsko in potmuljeno, ampak odkrito, veselo in pogumno, pogledajte te velike množice, ki se ne bojijo in ne čakajo koristolovskega duha, kdo bo zmagal, ali rdeči ali beli, ampak zvesto ostanejo pri katoliški zastavi in se v čedalje večjem številu okoli nje zbirajo, ker skalnatotrdno zaupajo in verujejo v zmago božje Resnice. Ali niso to očividna znamenja, da je spet božji Duh v vsej svoji sili med nami in da nas kliče k junaškim delom v dobo junaškega krščanstva?

Kako se bomo v tej dobi, ki bo zahtevala od nas višek požrtvovalnega junaštva, obnašali, da rešimo svet? Molili bomo. Da, veliko in goreče bomo molili, da bi se spet utrdilo čisto družinsko življenje, da bi vsak bil dober, plemenit in pošten, da bi nikogar ne sovražili in da bi bili vsem, predvsem pa našim nasprotnikom, vzor življenja. Da, dragi tretjeredniki in tretjerednice, to je nujno potrebno. Brez podlage osebnega krščanskega življenja vsakega izmed nas, kolikor je to v naših slabih močeh, bi bila vsa katoliška organizacija, naj je politična ali kulturna, kakor hiša, zgrajena na pešku, ki bi se prej ali slej podrla, naj stoji za njo še takšna sila, še tolika oblast, še takšni kapitali. Prvi neobhodni pogoj, da krščanski duh zmaga v našem narodu, v državi in svetu, je to, da smo odkritosrčno, brez pridržka, v celoti, vsak po svojih močeh, kristjani in ljubezni do vseh, v nesebičnosti, v dobrih delih in socialnem kristjovanju, v resnicoljubnosti in pravičnosti.

Toda pri tem ne smemo pozabiti enega: naša čistost, naša poštenost, naša resnicoljubnost, naša pravičnost in naša ljubezen svetá ne bodo izpreobrnil, če ne bomo obenem močje, če se ne bodo vsi, ki hočejo pravico in želijo, da bi človeška družba bila povezana po medsebojni ljubezni in vzajemnosti, tesno sami med seboj povezali, se strnili v eno fronto, ne da bi zaplečvali pri drugih frontah, kakor so se apostoli na binkoštni praznik strnili okoli Matere božje, ki je zanje molila in jih blagoslovila, oni pa so kot neustrašeni močje stopili med svet v množico in začeli govoriti ter delati po načrtu. Železen zakon naše pokvarjene narave je namreč, da se zlo dobrote ne ustraši, če drži roke križem in vedno odnehuje, da le ne bi bil kdo užaljen. Taki dobroti se zloba le roga in smeji in na račun dobrote in ljubezni še bolj greši in družbi še hujše zlo prizadeva: zloba živi od dobrote, ki se ne brani ali ne zna braniti. Seveda obramba kristjana, orožje tretjerednika ni meč, ni krivica in nasilje ter druga sredstva skrajnega sovraštva, kakor to vidimo danes, ko skrajna levica in skrajna desnica svoje nasprotnike enostavno iztrebljata kot elemente, ki sploh nimajo pravice do življenja. Naša sredstva so: zmoti postaviti nasproti resnico našega lastnega življenja, krivici postaviti nasproti pravico v socialnem udejstvovanju, organiziranemu

moralnemu zlu, naj bo nevednost ali hudobija, v pošteni veri propagirana zmota ali zavestna laž in peklenska zloba, pa našo organizacijo, da si priborimo mesto v javnem življenju, ki nam gre. Tako in nič drugače je delal tudi naš oče sv. Frančišek.

Dragi tretjeredniki, tudi vi imate nalogo, da pomagate svetu, da se reši propada, in prav posebno tretji red ima to nalogo, ker je dedič Frančiškovega duha ljubezni, pravice in svetega ognja, ki gori navdušenja in odločnosti za božje kraljestvo socialne pravice in miru. Malokatera organizacija krščanske družbe ima tako slavno zgodovino kakor tretji red, ki se je v Italiji boril na strani ljudstva, mestnih občin in papeža zoper tuje oblastnike, roparsko plemstvo in zatiralce naroda, ustanavljal karitativne in socialne ustanove v takem obsegu kakor nikoli prej, organiziral vzajemno pomoč v taki obliki, kakor je ves prejšnji čas nikoli ni poznal, in na ta način ni premagal samo raznih krivoverskih ločin in npravstvene pokvarjenosti, ampak si uspešno prizadeval tudi za pravičnejšo organizacijo političnega in socialnega življenja, da bi na ta način odstranil pogoje, iz katerih klije nemoralna in anarhija. Naše sonce, dragi tretjeredniki, je v Rimu in v Assisiju in ne na vzhodu niti na severu, kjer zopet častijo bogove gozdov, rek, močvar in megle ter nasilne krvi. Mi zato ne bomo sledili ne vzhodni ne severni ali kakršnikoli drugi kulturi, niti ne bomo sprejeli programa brezbožnega internacionalizma ali pa plemenskega nacionalizma, ampak mi bomo ostali pri programu svetega Kristusovega križa, ker vemo, da je le v Kristusu resnica, da brez njega tako socializem kakor fanatični nacionalizem vodita le v suženjstvo in v neizmerno nasilstvo nad dušo in nad osebno svobodo, nad svobodo vere in prepričanja.

Ne — mi kličemo danes po vsej slovenski domovini: En sam evangelij je, ki bo rešil človeštvo, ta evangelij nam oznanja Kristusova cerkev in samo na tem evangeliju bodo mogli vladarji in ministri trdno zgraditi mir, odstraniti sovraštvo nad narodi, ukrotiti revolucijo in pomiriti delavca in delodajalca, da bosta skupaj delala na blagostanju vsega naroda v lepi slogi in vzajemnosti, kakor je to že pridigal naš oče sv. Frančišek po italijanskih mestih in vaseh tistega časa. Le ta evangelij je pravi in njegovo zmago bomo zasigurali, če bomo neustrašeni, možati in zvesti, ne pa mevže, neznačajneži in vetrnice. Za tretjerednika in tretjerednico ne sme veljati, kar mnogi mislijo ali zlobno obrekujejo, kaj da je tretjerednik ali tretjerednica, ampak naša vera mora biti, kakor nas je to učil sv. Frančišek, vesela in odkrita ter pogumna — v radosti moramo izpovedati vero krščanskega evangelija, preganjati vsako laž in svetohlinstvo pa malodušje in svetobežnost, ki se skriva pod imenom »svetosti«. Le takih kristjanov hoče Bog in njegov Sveti Duh in jih je vesel sv. Frančišek in le taki tretjeredniki bodo izpolnili veliko nalogo svojega poslanstva v sedanjem težkem času!

»Jezusa bi radi videli«

(Jan. 12. 21.)

Bil je zadnji teden Jezusovega življenja na zemlji. Pasha, veliki judovski praznik in Jezusova ura smrti je blizu. Gospod se mudi v templju. Med tistimi, ki so prihajali o prazniku molit, je bilo nekaj prozelitov, to je poganov, ki so jih Judje pridobili za svojo vero. Ti so stopili k Filipu in ga prosili: »Gospod, Jezusa bi radi videli.« Filip gre povedat Andreju, Andrej in Filip pa povesta Jezusu.

Pretrsljivo! Farizeji in pismouki so brali božje pismo in niso videli. Slovesno pesem Hozana so čuli in niso umeli. Videli so, da slepi spregledujejo in so ostali slepi. Videli so, da hromi hodijo in so hromi ostali. Kakor zbira koklja piščeta pod peruti, jih je hotel zbrati okoli sebe, pa niso hoteli. Tedaj pa prihajajo bogaboječi pagani in prosijo: »Jezusa bi radi videli.«

»Jezusa bi radi videli«, to je bilo hrepenenje Grkov, Rimljanov, Germanov, Mongolov, Malajcev, to tudi naših dedov v davnini, Slovenov. Da bi Jezusa videla, ga spoznala, ga razumela, da bi ji Zveličar bil in Učenik, da bi ji Vodnik bil in Kralj, to je — zavestno ali nezavestno — hrepenenje vsake človeške duše. Naš um hrepeni po luči in po resnici, volja po najvišjem dobrem, srce po sreči in lepoti, vse v nas hrepeni po živem Bogu, po najvišjem cilju. Že Aristotel trdi, da je v tem hrepenenju bistvo človeške narave. Domovina duše je Bog, On korenina in duša naše duše. »O Resnica, Resnica, kako hrepenече je zdihovala k tebi srčika moje duše! Ti si življenje duš, življenje življenj, ki samo sebe živiš in se ne preminjaš, življenje moje duše ti! (Sv. Avguštin, izp. 3. 6.)

Najvišje in največje razodetje božje ljubezni pa je in ostane Sin božji, božja Beseda, v človeški podobi, Zveličar sveta, Jezus Kristus. »Zakaj Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj véruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje. Bog namreč ni poslal svojega Sina na svet, da bi svet sodil, marveč da bi svet po njem zveličal. Kdor vanj véruje ne bo obsojen; kdor pa ne véruje, je že v obsodbi, ker ne véruje v ime edinorojenega Sina božjega.« Jan. 3, 16—18. Odslej »v nikomer drugem ni zveličanja; zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mogli v njem zveličati«. Ap. d. 4. 12.

Pogosto sprašujejo danes, kaj bi storil sv. Pavel, če bi v tem času spet prišel. Ni dvojbe, da bi ponavljal, kar je že davno rekel: »Jezus Kristus včera in danes, isti tudi na veke.« Hebr. 13. 8. In ako bi Janez Krstnik spet vstal, in bi se vrnila Enoh in Elija, prav tako ko prvič bi pokazala na njega, ki je med tem že davno prišel, ki pa bo spet prišel, pokazala bi na Jezusa Kristusa.

To je vzrok vsega gorja na svetu in vse naše slabosti, da ima v našem srcu prostor vse, samo ne on, ki je naše srce naredil zase. Lisice mesene modrosti in politiziranja imajo v njem cel labirint hodnikov in brlogov, ptice ničemurnosti in lahkomiselnosti svoja topla gnezda; le za Jezusa Kristusa, Gospoda našega, ni prostora. Pa je v Jezusu edinem odgovor na vsa vprašanja, rešitev vseh kriz v dušah in vesoljnem človeštvu. On je »Sveti, Resnični, ki ima ključ Davidov, ki odpira, in nihče ne zapira, in zapira, in nihče ne odpira.« Raz. 3, 7. »Jaz sem Alfa in Omega (začetek in konec) pravi Gospod Bog, ki je bil in ki bo, Vsemogočni.« Raz. 1. 8. »Jaz sem pot in resnica in življenje.« Jan. 14. 6. Pot je

s svojim svetim zgledom, resnica s svojim božjim naukom, življenje s tem, da vsakemu daje moč, da njegovo besedo in njegov zgled živi. »Nihče ne pride k Očetu, razen po meni.« Jan. 14. 7.

Kot učlovečeni Sin božji je Zveličar glava angelov in ljudi, kralj vesoljstva, sonce milosti za nebo in zemljo. Kot Bog-človek je učenik in nauk, zdravnik in zdravilo, gostitelj in hrana, duhovnik in dar, milost in resnica, vodnik in cilj, vse v vsem. Nihče ne pride k Očetu razen po njegovi milosti, ob njegovi roki, ko je svojo slabotno, šibko roko položil s trdnim zaupanjem v roko njegovo tako dobro in močno. »Kdor ni z menoj, je zoper mene; in kdor ne zbira z menoj, raztresa,« to je njegova beseda. (Mat. 12, 30.) Brez njega smo kakor od trte odrezane mladike. Kaj je človek, ki ni živo in tesno združen s Kristusom? Tako slabotna stvar, da nam je umljivo, če se zastudi samemu sebi in se iz zaničevanja zavrže.

Rešitev, moč, edina pot k resnični veličini človekovi je Jezus Kristus. V njem, iz njega, z njim premoremo vse. Nič drugega ni treba, kakor da se nebogljenci, pomoči potrebni naslonimo nanj kakor trta na kol, ali bolje rečeno, da se združimo z njim kakor mladika s trto, in rasti bomo v njem in k njemu, ki je glava, in bomo močni za vsako premaganje in krepost, neizčrpno bogati v svoji siročini, nepremagljivi kljub vsem porazom.

Kako pravi apostol sv. Pavel? Takole: »Jaz nesrečni človek, kdo me bo rešil telesa te smrti?« t. j. telesa, ki je polno poželenja in vodi v duhovno smrt. »Hvala Bogu po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.« Rim. 7. 24. Hvala mu! Zakaj »vse premorem v njem, ki mi daje moč« (Fil. 4, 13). V Kristusu Jezusu, amen.

P. ROMAN:

34. mednarodni evharistični kongres v Budimpešti

Brez dvoma je upravičeno, da naše »Cvetje« prinese točen popis svečanosti, svetovnega mednarodnega evharističnega kongresa, ki so se v Budimpešti odigravale v nepopisnem sijaju z izrazom mogočne volje mednarodne himne: Mi hočemo povsod Boga.

Vtisi s pota

25. maja ob 5 zjutraj je bilo na glavnem kolodvoru vse živo naših slovenskih potnikov. Naša skupina za župnijo Marijinega Oznanjenja, je imela poseben oddelek vagona, ki so ga pridne in ljubeznive roke lepo okrasile z belim cvetjem in šopki. Žal moram tu poudariti, da nam je dala železniška uprava za našo pot v inozemstvo najslabše vozove, ki so bili dokaj jasen izraz omalovaževanja kongresa. Sicer smo slišali nekaj izgovorov, ki pa ne morejo opravičiti tega ravnanja.

Hvala Bogu, naše dobre volje to dejstvo ni moglo ugasiti, naenkrat smo bili v Pragerskem in tam se nam je priključila mariborska skupina, ki je imela s seboj tudi prevzvišenega gospoda škofa dr. Ivana Tomažiča. Tudi ti vozovi niso bili dosti boljši. In bilo bi primerno, da nam kot obmejni straži dajo vsaj toliko zunanjšega poudarka, da nismo v naši državi povsod zapostavljeni.

Zaorila je pesem, naša ljuba zvesta spremljevalka, in že smo bili preko ptujske ravnine, med haloškimi goricami in pričela se je značilna

ravnina Prekmurja. Žal je močno deževje zadnjih tednov napravilo iz plodnih polj dolga plitva jezera, tako da je bil pogled na to ravnino, sicer vso nasmejano in polno žita, naravnost obupno žalosten. Zatem smo videli prvič značilni vodnjak z dolgim držajem, obremenjenim s težkim kamnom; na drugem koncu, ki je prožen, visi čebriček, ki se potem s pomočjo tega preprostega vzvoda z lahkoto dvigne. Prvi pastirji v širokih, belih, krilu podobnih bregušah so nas pozdravljali in nekaj glav živine je bilo opaziti, ki je imela izredno dolge rogove. To pasmo goje v velikih množinah na Madžarskem.

Prišli smo na mejo, ves kolodvor je lepo okrašen z državnimi in papeškimi zastavami. Obmejne oblasti so bile do nas vljudne in res lju-

Kardinal Pacelli govori ob prihodu v Budimpešto

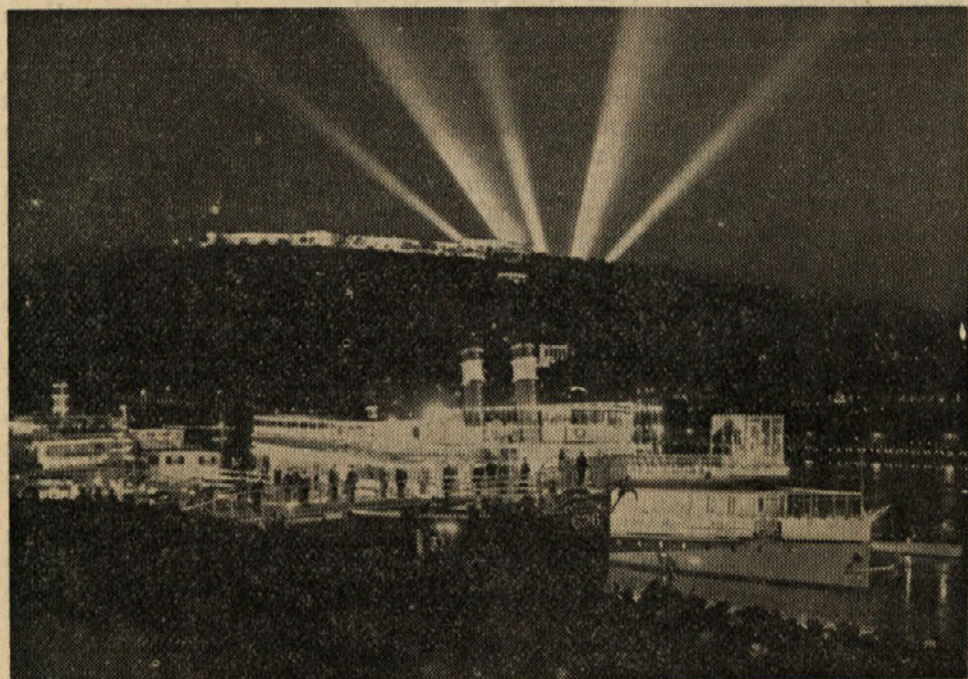
beznive, samo ne vem, zakaj so bili do nas tako nezaupni, da so nam dali šele na meji naslove naših stanovanj. Tu smo dobili zelo lično izdelane kongresne znake, ki zavrlo tega niso smeli v Ljubljano, ker je stroga carina zahtevala preveliko vsoto in bi znaki na ta način postali še enkrat dražji. Poizvedoval sem drugje pri drugih narodnostih, pa drugje niso bili tako strogi.

Na levo od proge je parkrat zablestelo in vedeli smo, da nas pozdravlja Blatno jezero, ki ga Madžari imenujejo Balaton. Jezero je zelo dolgo, toda plitvo in široko prav toliko, da se komaj zaznavno vidi nasprotni breg. Ladje morajo biti posebno plitvo grajene, da ne nasedejo. Vendar pa zna biti to jezero hudomušno in žene ob viharjih dneh tudi visoke valove. Železniška proga teče skoraj tik ob jezeru, tako da se iz vlaka dobro vidi obrežno bičevje, mali travniki in vinogradi, ki so nasajeni čisto na pritličnih količkih kot pri nas nizki fižol. Čimbolj se bližamo Budimpešti, tembolj se čuti bližina tega bogatega velemesta. Zakaj namesto travnikov in vinogradov ob jezeru so zgrajene lične hiše in hišice, vile, opazil sem tudi dvoje, v mičnem modernem slogu zgrajeni

cerkvici, ki služijo ob tedenskem oddihu meščanom za redno službo božjo. Tu potem trgovci, uradniki, profesorji preživijo soboto popoldne in nedeljo, se kopljejo, ribarijo, vozijo s čolnom, pa pri vsem tem na Boga ne pozabijo.

Prihod v Budimpešto

Ob pol 6 zvečer smo dospeli na južni kolodvor, ki leži na desni strani Donave. Ves kolodvor je svečano okrašen z zastavami narodnih barv in sicer narodov, ki so na kongresu uradno zastopani. Seveda prevladuje rumeno-bela papeška barva. Ob izhodu nas čakajo udobni avtobusi, ki so že določeni za posamezne hotele. Naša skupina je nastanjena

Nočna razsvetljava na kongresu

prav v središču mesta na levem bregu Donave, tri minute od prekrasnega Elizabetnega mostu. In komaj 5 minut od najbolj razkošne ulice, kjer so glavne trgovine in najodličnejši hoteli. Ta ulica nosi naslov Rakoczi ut. Naš hotel je udoben, čist in prijazen, sobe svetle, le od spodaj se čuti šum hitrega življenja velemesta. Zvečer gremo gledat prekrasno razsvetlavo ob Donavi. Širok nasip, ki v terasah pada proti Donavi loči promenadno cesto tik ob hotelih od tramvajске proge in od pristaniškega nadvrežja. Vse je v resnici lepo urejeno in za ta čudoviti praznik, ki združuje nad 50 narodov kot eno samo duhovno družino, verujočo v resnično navzočnost Jezusovo v presvetem Rešnjem Telesu, prekrasno razsvetljeno. Vsi hoteli na obeh straneh Donave so lepo razsvetljeni in most Franca Jožefa je živa pravljica samih luči, ki v nočno tmino riše prekrasne loke tega mostu, obenem pa so tam postavljeni žareči simboli evharističnega praznika: kelih in hostija. Reka ljudi teče ob Donavi navzgor in navzdol, preko mostu in nazaj in kdor posluša, sreča vsemogoče pripadnike posameznih narodnosti, ki vsak po svoje daje izraza svojemu strmenju.

Zakaj Budimpešta se je v resnici odela za ta praznik v nepopisno krasoto. Budimpešta šteje danes 1,050.000 prebivalcev. Donava deli mesto v dva dela in sicer se imenuje desni breg Buda in levi breg Pešta. Bili sta svoj čas mesti vsako zase s svojo posebno upravo. Šele malo manj kot pred 70 leti je nastala združitev obeh mest v današnje razkošno in mogočno velenje. Desni breg je hribovit in danes ves posejan z vilami, ki leže sredi prekrasnih vrtov, parkov in javnih nasadov. Na desnem bregu leži tudi kraljevski grad, kjer je bil za časa bivanja v Budimpešti nastanjen papežev legat in kancler cerkvene države kardinal dr. Pacelli. Papežev legat je bil osebni gost tedanjega regenta Madžarske Horthyja in njegove gospe soproge Magdalene Horthy, ki je bila visoka pokroviteljica kongresa. Regent sam je namreč kalvinist, dočim je njegova soproga globoko verna katoličanka. V kraljevskem gradu so stanovali za časa kongresa tudi štirje inozemski kardinali.

Začetek kongresa je bil že v torek in sicer ob 8 zjutraj s svečano sv. mašo v katedrali Sv. Štefana. Ta katedrala še ni stara dobrih 70 let in se je med zidanjem prva kupola vsa sesula. Začeti so morali znova in novi arhitekt je imel srečnejšo roko pri sestavi načrtov. Po slovesni sv. maši so se pričele otvoritve posameznih razstav za časa kongresa. In sicer ob 10 razstava znamk, ki imajo za vsebino kak verski motiv. Ta razstava je imela svoj prostor v glavni dvorani, kjer se vrše pozimi svečani plesi. Ob 11 je bila otvoritev mednarodne razstave »krščanske ljubezni«. Razstava je bila tako obsežna in tako izčrpna, da bo potrebno o tem predmetu še posebej pisati. Ob 12 je bila otvorjena razstava »sveta umetnost«. Razstavitelje je vodila misel pokazati mednarodnemu občinstvu, kako je umetnost vršila v službi cerkve in vere svoje veliko poslanstvo in kaj je vse lepega in čudovitega ustvarila umetniška sila posvečena po veri. Ob pol 1 se je pričela razstava, čisto svoje vrste pod naslovom »cvetlice v človeškem življenju«. Ta razstava se je nahajala v javnem parku — Város liget.

V sredo je bila napovedana ob 10 sv. maša v vseučiliški cerkvi in sicer za spravo za grehe prekomernega uživanja pijač in nečistosti. Tu moram omeniti, da je pripravljajni odbor zelo skrbno razdelil duhovnike po celem mestu, ki ima v celoti 91 katoliških kapel in cerkva. Tako je bilo omogočeno povečini vsem duhovnikom opraviti v redu sv. daritev. Vsi udeleženci so dobili posebno knjižico »Vade mecum«, ki je obsegala na eni strani tudi celoten načrt mesta, na drugi strani pa vse cerkve in kapele zelo jasno označene. Knjižica sama pa nudi popis katoliškega življenja na Madžarskem in porast katoliškega gibanja.

V sredo ob pol 12 je bila naznanjena poklonitev vseh pisateljev in zastopnikov učenega sveta. Predsednik tega zborovanja je bil kardinal Ildefonz Suster, nadškof milanski in minister za vzgojo Valentin Homan. Govorili so pri tem zborovanju med drugimi grof Jožef Dalla Torre, glavni urednik vatikanskega glasila Osservatore Romano, zatem je govoril svetovno slavni general Jožef Edvard Moscardo, veliki Španec, ki je ubranil trdnjavo Alcazar pri Toledu. Omembe vreden je tudi sloveč pisatelj Giovanni Papini, ki je spisal znano knjigo »Življenje Jezusovo«, prevedeno v 13 svetovnih jezikov. Ob pol 5 popoldne pa se je izvršila ob spomeniku junakov svečana otvoritev 34. svetovnega kongresa. Zadonele so srebrne fanfare, oglasila se je papeška himna in nato je mogočen zbor v gregorjanskem koralu zapel himno Veni Creator Spiritus — pridi Stvarnik sv. Duh. Najprej so brali papeško bulo ali poslanico, nato je imel slavnosten nagovor na vso ogromno množico kardinal Justinijan Sredi.

(Nadaljevanje sledi.)

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

Korenina vsake svetosti

S takimi obredi nam pa sveta Cerkev nikakor noče reči, češ da ni drugih svetnikov razen tistih, ki jih ona službeno pripozna. Mati Cerkev dobro ve, da je nešteto primerov svetosti, kateri ostanejo prikriti našim očem, ne pa očem Boga plačnika; učeča Cerkev hoče samó predočiti nam v posnemanje zglede, ki jih je na nadnaraven način naznanila ista božja vsemogočnost, v ta namen, da bi iz takih neoporečnih zgledov mogli mi vsi zajemati nauke, katere imajo v izobilju.

Poljak Andrej Bobóla, mašnik Tovarištva Jezusovega, je svojo neutrudljivo apostolsko gorečnost med litavskimi prebivalci ovenčal s tem, da so mu razkolniki pripravili mučeništvo. Mašnik iz Luke J a n e z L e o n a r d i je ustanovil družbo redovnih mašnikov Matere božje ter je odlično sodeloval pri ustrojstvu del za razširjanje svete vere. Če je torej skupaj s tema dvema bil obenem povišan v najvišje časti oltarjev tudi ubog frančiškanski brat laik šestnajstega stoletja, ki ni znal niti brati in pisati, je pri tem prvi nauk, ki nas danes Mati Cerkev spominja nanj, gotovo tale: ako imajo vse oblike svetosti neko skupno korenino, če se razcvetejo na skupnem zemljišču, ne sme ta korenina ležati v postranskih in nebitvenih plastéh človeške duše, temveč se mora ukoreniniti v sami globini svojega bistva, dospeti tja, kjer se hrani s temeljno rodovitnostjo p o n i ž n o s t i.

Človek se ne more združiti z Bogom, ne more videti, da raste v njem rastlina nadnaravnega življenja, če ne prične pripoznavati, in sicer brezpogojno in dokončno, dve dejanski resnici: neskončno moč in dobrot božjo ter neskončno lastno slabost. Ko človek spozna te dve dejstvi, vstane v njem nov pogled na svet, novo razgledanje v svojem ravnanju. Ponižni ne prezira razumnosti in vednosti, ne zameta bogastva in moči, toda vidi, da so to darovi, ki jih Bog deli sam od sebe, pri katerih človek nima nikakega zasluženja, ter da je zato nespametno bahati se z njimi. Ponižni vidi, da so te dobrine glavica ali kapital, izročen človeku, od katerega mora dati račun in ki ga je treba uporabljati izključno v korist bratov ter v slavo nevidnega Delivca. Na drugi strani pa ponižni človek čuti, da tisto neznatno malostno, kar on sam s svojo prosto voljo o d s v o j e g a dodá v snovanju življenja — v primeri z obilnim in premnogim, kar v tem stori Gospod —, celo če njegovo ravnanje ni naravnost slabo, se zaveda, da je vendar vedno neskončno oddaljeno od tega, kar bi zmogle storiti lastne zmožnosti ali kar terjajo lastne dolžnosti. Naj je še tolikanj svet v očeh ljudi, je ponižni zmeraj prepričan, da je v resnici »velik grešnik«, ne samo, ker ga zavolj tenkovestnosti vsak majhen pogrešek bridko peče, temveč zato, ker ima jasno spoznanje o tem, kar Bog želi in pričakuje od njega, in o zakladih, ki bi jih skrivnost ljubezni, katera se razodeva v božjem posinovljenju ter pohčerenju, hotela vanj razliti, če bi se on sam izdatno potrudil, da bi jih bil vreden. Toda v tem ponižnem nastrojenju duše je že znamenje in vnaprejšnje naznanilo prijateljstva z Bogom: s ponižnostjo — pri tem ni drugega dostopa — se človeku odpre pot, da doseže najvišje vrhunce duhovne popolnosti.

In Salvator iz Horte je bil predvsem eden izmed ponižnih, globoko prepričan o svoji lastni ničnosti in bedi, in pa o neskončni moči, oblasti ter dobroti božji.

Rojstvo in mladost našega Salvatorja

O njegovih starših vemo za gotovo samo to, da so bili ubogi, da so živeli v trgu Svete Kolome de Farnés pri Geroni v Kataloniji ter da so imeli nekakšno nadzorstvo v mali krajni bolnišnici, kjer so dobivali oskrbo

bolniki in pa starčki tistega kraja in kjer so prenočevali mimoidoči potniki, ki so bili brez pomoči.

Kakor pričajo nekateri, so njegovi starši bili rojeni v tem kraju ter so pripadali rodbinski veji, ki je izvirala od plemenite rodovine Masdevaljskih iz Brunjole (dei Masdevall di Bruñola); po drugih svedokih so imeli priimek Grioneških (di Grionesos); še po drugih pričah končno so pa bili domá v Sardiniji ter so v nekaterih prilikah sami govorili sardinski. Naj bo kakorkoli že gledé njih izvora in njih imena, njim se je rodil, leta 1520., nekaj dni pred Božičem, v tej siromašni bolnišnici — v okoliščinah namreč približno podobnih tistim, v katerih se je rodilo Betlehemsko Dete, — prvi svetnik, ki je nosil pomenljivo ime Salvator.¹ P. Dimas Serpi, ki mu je bilo naloženo, naj

Sv. Salvator iz Horte

prevzame uvodne preiskovalne obravnave — za poblaženje — in kateri je priobčil svetnikov življenjepis koncem leta 1600, je našel v knjižnici samostana v Kaljariju (Cagliari) nekaj pesniških vrstic, ki poudarjajo tehtno posebnost njegovega rojstva:

... similis Christo domino, de paupere pauper,
natus in hospitio...

(... podoben Kristusu Gospodu, od ubogega ubog, rojen v gostišču.)

Mladost Salvatorjeva je tako potekala v prostoru, kjer je, razen

¹ Salvator pomeni odrešenik. — Prip. prev.

zgleđa zdravega krščanskega usmiljenja in vsakdanje vaje v dejanski ljubezni od strani svojih staršev, imel neprestan pogled na popotovanje ubogih, Jezusu dragih, kateri — v nasprotju z lisicami in pticami in v podobnosti z Njim — niso imeli svojega brloga ali lastnega gnezda, kjer bi mogli prenočiti (Matej 8, 20); in obenem je imel neprestan pogled na vse telesne bolezni in bede, kakršne so nekega dne ganile Božje Srce Jezusovo, za kakršnih ozdravljenje je On storil toliko čudežev, da bi izpričal svojo edinost z Očetom. »Slepi spregledujejo in hromi hodijo, gobavi se očiščujejo in gluhi dobivajo sluh, mrtvi se obujajo in ubogim se blagovest oznanja« (Mat. 11, 5.). »Tudi če meni ne verujete, verujte delom.« (Janez 10, 38.)

Moremo si misliti, kako je mali Salvator podnevi pomagal staršem, ko so umivali noge popotnim tujcem ter jim nudili zmerno prikuho, ko so stregli starčkom, ko so obvezovali rane bolnikov, ko so iskali drv, da bi jih obvarovali mraza; in vrhu tega si moremo predstavljati, kako je deček ponoči molil v kapelici za svoje tovariše, ki jih je zadela nezgoda, in pa za blagor njih duš, s tistim posebnim smehljajočim zaupanjem, katero mu je, kakor se pripoveduje, ožarjalo obličje ves čas njegovega življenja, ki je pa v otroški nedolžnosti utegnilo odsevati še bolj nebeško kakor le kdaj. Nekoč (bilo mu je sedem let), ko je šel tik mimo mlinskega jarka s čredico ovac, ki so pripadale bolnišnici in ki jih je gnal na pašo, se mu je pripetilo, da je zdrknil ter padel v vodo, zašel je v veliko nevarnost, da bi ga pogoltnila tekoča reka, toda prišel je nepoškodovan na suho.

J. MAGNUSSEN — P. MARKO O. M. CAP.:

Življenje kapucinskega brata Jurija

(Nadaljevanje.)

Potem bo treba moliti še 6 rožnih vencev za isti namen. Opozoril sem ga, da bi zadostovalo, če bi molila samo en očenaš in zdravamarijo v dotične namene. Tedaj pa vzkipi br. Jurij rekoč: »Te besede pa so vam vdahnjene od hudobnega duha. Ali vam ni znana iz sv. evangelija prilika o 10 devicah in ženinu? Pet jih je bilo modrih in so imele olje v svetilnicah. Zato so smele z ženinom h gostiji. Drugih pet pa je bilo nespametnih — brez olja v svetilnicah. In zamudile so ženina, ker so šle kupovat olja ob času, ko je dospel ženin.« Nato je pričel razlagati ves obred sv. maše od začetka do konca — pomen posameznih delov tako natančno, da sem se čudil. Zaostal sem kakih 80 korakov zadaj ter pričel razmišljavati: kako je vendar mogoče, da zna ta preprosti brat, ki je bil med svetom navaden pekovski pomočnik, tako jasno razlagati sv. mašo? Gotovo, to je delo sv. Duha. Večkrat sem ponovil sam pri sebi na tihem te besede: »Da, to je delo sv. Duha.« A glej, kar se obrne br. Jurij k meni ter mi zakliče: »Hodite hitreje za menoj in opustite vaše misli.« Požurim svoje korake ter ga prosim kleče odpuščanja, ker sem mu prej nekako nasprotoval. On pa reče: »Franc, nič vam ne pomaga vaša izredna moč. Verujte in zaupajte v Boga, ki vam bo blagoslovil vsa vaša podjetja.«

Kadar je bilo treba braniti verske resnice, čast božjo in ljubezen do bližnjega, se je kar vnel v govoru. Sicer pa je bil vase zamišljen, utopljen in redkobeseden. Ljubil je molčečnost in se ni vmešaval v zadeve drugih. O tem, kar mu je bilo znano, — vedel ter doživel je veliko — je modro molčal.

Kadar so bratje govorili o svetih rečeh in svetnikih, je rad poslušal, — a se je umaknil drugim vsakdanjim govoricam. Če se je kdo pregrešil v besedah zoper ljubezen do bližnjega, ga je prijazno in ljubeznivo posvaril, ako je bil njemu enak ali nižji v veljavi. Če pa je bil višji, se je resno odstranil ter šel na svoje delo. V tem oziru so ga sobratje dobro poznali.

O pustnem času so dobili bratje, ki so skrbeli na en ali drugi način za obleko sobratov, nekaj večerov več prostega časa ter razvedrila. Tudi br. Jurij je spadal v število teh. A si je izprosil dovoljenje od br. Jakoba, ki je bil nekak njegov bližnji predstojnik, da se sme temu skupnemu razvedrilu odtegniti, češ da mora še nekatere dolžnosti izvršiti. Brat Jakob mu dovoli. Ker pa je slutil, kakšne bi bile te dolžnosti, je prav tiho in bosonog šel za njim. Najde ga v cerkvi. Opazuje ga dalje časa. In glej čudo! Naenkrat prevzame Jurija tako živa vera v pričujočnost božjo in moč ljubezni, da začne ponavljati pobožne, svete vzdihljaje. Roke steguje kot po nekom pričujočem, se ponižuje k zemlji, jo ponovno poljubuje, trka na prsi in prosi usmiljenja ter odpuščanja rekoč: »Gospod, imej usmiljenje z menoj zaradi mojih grehov, kajti slabši sem kot Judež Iškarjot. Farizeji in pismouki niso toliko zakrivili kot jaz. Res je, da so kruto s Teboj ravnali, a niso vedeli, kar mi kristjani vemo. Niso imeli tisto luč spoznanja, kakršno sem jaz prejel.«

In vedno bolj se je poniževal pred Bogom, medtem ko je br. Jakob kakor vkopan opazoval tri ure občevanje ubovega zemljana — br. Jurija — z večnim Bogom. Kar naenkrat pa ga zagleda dvignjenega nad zemljo, oziroma nad klečalnikom. V tem položaju je ostal nekaj časa v zraku. Nato se je zopet ponižal na zemljo, vzal bič ter se neusmiljeno bičal četrtr ure. Temu je sledilo novo poniževanje samega sebe zaradi obilnih prejetih milosti ter zatrjevanje zvestobe in ljubezni. Končno se je poslovil od Jezusa v tabernaklju in prosil blagoslova za noč in nadaljno svojo službo. Temu je sledil kratek počitek. A pri matutinu (jutranjih cerkvenih molitvah) je bil spet prvi v koru. Torej je mogel komaj dve ali tri ure počivati.

Bratje so ga večkrat opazovali ponoči in podnevi. Približno vedno enakega so ga videli, neobčutljivega za vse pozemeljsko. Oči je imel po svoji navadi pobešene, zgornji del telesa tako močno priklonjen, da bi se z obrazom lahko dotikal kolen. Ni se naslanjal med molitvijo, glava je bila večkrat nepremično obrnjena proti tabernaklju. V tem položaju je ostal navadno po dve uri v cerkvi in se ni zganil. Bil je neobčutljiv, nekako mrtev za vse, kar se je okoli njega godilo, četudi bi se porušila polovica poslopja. Kadar mu je hotel kak sobrat kaj naročiti v tem stanju, ga je moral močno potresti. Ko je prišel k sebi je takoj vprašal: »Kaj pa je, kaj pa je, ljubi sobrat, kaj zapovedujete?« Ker je ponoči tako malo spal, ni čudno, da ga je včasih naravna potreba po spanju premagala. Našli so ga na tleh ležečega.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Tabor pri Sv. Trojici v Slov. gor.

Vedeli smo, da bo trojiški tabor nekaj veličastnega, toda da bo tako lep, si nismo mislili. Na trojiško nedeljo pridejo že itak k Sv. Trojici ogromne množice romarjev, tretjeredni tabor pa je dvignil kar cele Slovenske Gorice, pa pritegnil še Ptujsko polje in Maribor. Zelo častno je bila zastopana tudi Slovenska Krajina.

Marija na Zaplazu

Tretjeredni tabor

za dolensko stran
in za Posavje

bo

v nedeljo 24. julija 1938

na

Zaplazu pri Čatežu

Začetek slovesnosti v soboto
zvečer 23. julija. Ob 1/28 zvečer
pridiga, nato procesija z bak-
klami.

Po cerkveni slovesnosti verska igra **SLEHERNIK** na prostem pred romarsko cerkvijo. Igrajo novomeški dijaki.

V nedeljo dvojna služba božja. Pozna na prostem z govorom in ljudskim petjem.

Po sv. maši taborno zborovanje na istem prostoru kot služba božja.

Govorita: g. urednik *Fr. Terseglav* in
g. *Lovro Hafner*.

Tabor je za novomeško, krško in brežiško tretjeredno okrožje.

Kot priprava na tabor so bile duhovne vaje, ki jih je vodil novomeški voditelj tretjega reda p. Silvin Lenartič. Duhovne vaje je zaključil v soboto zvečer s svojim propagandnim govorom pri nabito polni cerkvi.

Ob 6 v soboto zvečer so se oglasili zvonovi v pozdrav odposlancu lavantinskega škofa dr. M. Vraberju. O mraku se je razvila mogočna procesija z baklami. Kot goreča kača se je vila med njivami in travniki. Lučk in pesmic ni bilo konca. Vmes je udarjala trojiška ubrana godba.

Procesija se je vrnila na samostansko dvorišče, ki se je izpremenilo takoj v jezero luči. Vsa ogromna množica je s povzdignjenimi baklami ob zvokih godbe pela »Lepa si, lepa si, roža Marija«. Prizor ostane nepozaben.

Takoj nato se je mogočna množica zgrnila na telovadišče fantovskega odseka k verski igri »Teophilus«. Vse ljudstvo je napeto sledilo igralcem in ob gotovem času tudi sodelovalo. — Igra je trajala do polnoči. Ostalo noč so tretjeredniki preživeli v petju in molitvi. Proti jutru so začele prihajati nove množice. Že pri prvem jutranjem opravilu je bila mogočna cerkev premajhna. Napeto so poslušali govornika p. Gabriela, gvardijana iz Maribora.

Pri pozni službi božji velika cerkev ni mogla sprejeti ogromnih množic. Vsaj dvakrat, trikrat je bila premajhna. Sv. maša in pridiga je

bila zunaj cerkve v kapelici Matere božje. Sv. mašo in pridigo je imel stolni prošt dr. Maks Vraber. V svojem govoru je razlagal o tretjeredniškem apostolatu dobrega zgleda. Med sv. mašo je vsa ogromna množica mogočno prepevala, da je odmevalo daleč naokoli. Po pridigi so zlati jubilatje ponovili svoje tretjeredne obljube.

Po službi božji se je razvil tretjeredni tabor. Otvoril ga je prov. komisar p. Odilo. Govorila sta gg. Lovro Hafner in France Terseglav. Oba sta metala bakle navdušenja med zborovalce, tako da je zagorelo med njimi kot mogočen kres. Prvi govornik je govoril o modernem poganstvu in o tretjem redu, drugi govornik pa o rešenju sodobnega človeka. Vedno mladi in ognjevit g. dekan Gomilšek je množicam podelil papežev blagoslov in mogočna zahvalna pesem je zborovanje zaključila.

Škofja Loka:

Naše okrožje je dobilo novo skupščino in sicer v Preski pri Medvodah. Ustanovljena je bila dne 6. junija. Škofjeloški voditelj p. Dionizij O. M. Cap. je opravil cerkveno predpisano slovesnost. Nova skupščina šteje 18 članov z obljubami, na novo pa je bilo sprejetih 21. Novi člani se bodo naročili na Cvetje. Za predstojnico je bila določena učiteljica gdč. Amalija Marinko.

Novi skupščini kličemo: naj cvete, naj raste in naj donaša sad.

Ljubljana:

V nedeljo dne 31. julija bo zopet slovesen sprejem novih članov in sicer ob 4. uri popoldne. Tretjeredniki agitirajte za to zadevo. Ali smemo pričakovati malo več moških. Kandidatje se zberejo ob 3. uri popoldne v tretjeredni dvorani, da se uredijo zapisniki in podpišejo sprejemnice. Ostali tretjeredniki prinesite s seboj priročnike, da boste lahko obredom sledili in pomagali!

Še Ljubljana:

Tretjeredniki! V ponedeljek, 1. avgusta opoldne bo slovesna otvoritev porcijunkulskih slovesnosti pri frančiškanih: procesija z relikvijo sv. Frančiška. Kateri le morete, pridite in se procesije udeležite! Procesija bo po cerkvi. Vse skupaj bo trajalo okoli 20 minut.

Porcijunkulske slovesnosti

Ljubljana:

1. V nedeljo, 31. julija ob 4 popoldne slovesen sprejem v tretji red sv. Frančiška. Kandidati se zbero v dvorani na porti ob 3 popoldne.

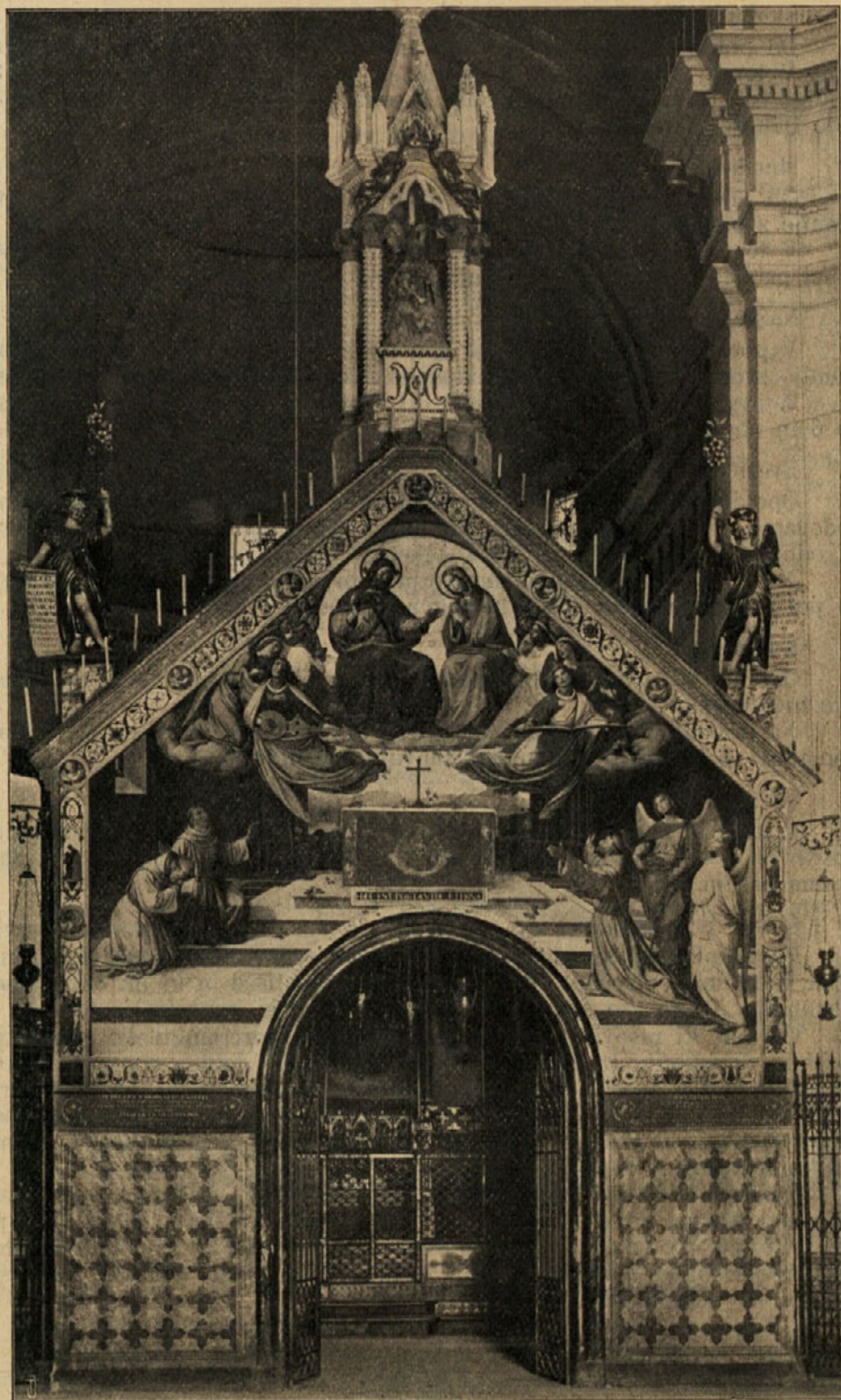
2. V ponedeljek, 1. avgusta ob tričetrt na 12 predpoldne slovesno zvonjenje kot naznanilo velikih odpustkov.

3. Točno opoldne procesija po cerkvi s svetinjo sv. Frančiška. Procesije se udeležijo tretjeredniki, Frančiškovi mali in veliki Križarji in Klarice. Po procesiji molitev za odpustke in blagoslov s svetinjo sv. Frančiška.

4. Ob 6.15 zvečer pridiga in slovesne litanije z blagoslovom.

5. V torek, 2. avgusta bodo sv. maše kot ob nedeljak in praznikih. Ob pol 6 zjutraj bo cerkveni govor in sv. maša z ljudskim petjem. Ob 9 slovesna služba božja. Zvečer ob 6.15 slovesne pete litanije in zahvalna pesem.

Za spovedovanje bo prilika ves čas.

Poreijunkulska cerkvice Marije angelske

Škofja Loka:

Od poldne 1. avgusta spovedovanje. Zvečer ob 6 litanije in blagoslov. V torek, 2. avgusta ob 5 zjutraj sv. maša z ljudskim petjem. Ob 8 pridiga in slovesna sv. maša. Nato še ena sv. maša. Popoldne ob pol 4 Pete litanije Matere božje.

Maribor:

Ob 11.45 slovesno zvonjenje. Ob 6 zvečer porcijunkulska pridiga in litanije z blagoslovom.

V torek ob 6 zjutraj prvo sv. opravilo. Pridiga po sv. maši. Ob 9.30 zopet pridiga in slovesna sv. maša. — Spovedovanje oba dneva.

Nazarje:

V ponedeljek, 1. avgusta od 3 popoldne spovedovanje. Opoldne naznanijo zvonovi porcijunkulske odpustke. Ob 6 zvečer pridiga in litanije.

2. avgusta se začno sv. maše ob 5 zjutraj. Služba božja s pridigo ob 6 in ob 10.

Brežice:

Opoldne 1. avgusta naznanilo odpustkov z zvonjenjem. Popoldne spovedovanje. Zvečer ob 6 pridiga, litanije vseh svetnikov, skupna molitev za odpustke in blagoslov z Najsvetejšim.

Na Porcijunkulo 2. avgusta dvojno opravilo: ob 6 in ob 10. Zvečer ob pol 8 litanije presv. Srca in zahvalna pesem.

Kamnik:

Opoldne 1. avgusta slovesno pritrkavanje. Ob 6 zvečer govor, litanije in blagoslov.

Na praznik Porcijunkule ob 7 zjutraj pridiga in slovesna sv. maša. Popoldne ob 6 slovesne litanije z zahvalno pesmijo.

Vič:

1. avgusta zvečer ob pol 8 pridiga in Pete litanije. Na Porcijunkulo zjutraj ob pol 6 služba božja. Zvečer ob pol 8 litanije, blagoslov in zahvalna pesem.

Šiška: isto kot na Viču.

Porcijunkulski odpustki se dobe v vseh redovnih cerkvah sv. Frančiška, kjer imajo otroci sv. Frančiška stalno bivališče in ki jih oni stalno oskrbujejo. To so vse frančiškanske, minoritske in kapucinske cerkve.

Cerkve, ki niso redovne, morajo dobiti za porcijunkulske odpustke posebno dovoljenje iz Rima. Tretjeredniki lahko dobite porcijunkulske odpustke tudi v svoji domači župni cerkvi, pa samo tedaj, če je v fari tretji red kanonično ustanovljen. Drugi verniki tega ne morejo. Zelo pa priporočamo in naročamo vsem tretjerednikom, da pridete na porcijunkulske slovesnosti v bližnji samostan.

Lansko leto smo začeli veliko porcijunkulsko gibanje, naj torej letos ne zastane to gibanje! Porcijunkula mora biti eden največjih praznikov za vsakega tretjerednika. Vabite na porcijunkulske pobožnosti tudi druge, zlasti svoje domače. Naj vsi obogate na velikih milostih porcijunkule!

Pogoji za porcijunkulske odpustke

1. Prejem sv. zakramentov: spoved in obhajilo. Sv. spoved je za dobitvev odpustkov neobhodno potrebna. Velja pa seveda tedenska spoved, kakor za pridobivanje drugih odpustkov. Sv. obhajilo naj se prejme 1. ali 2. avgusta.

2. Obisk redovne cerkve ali cerkve, ki ima to pravico iz Rima.

3. Pri vsakem obisku je predpisana molitev 6 očenašev, 6 zdravamarij in 6 čast bodi. Edino ta molitev zadostuje za porcijunkulske odpustke.

4. Odlok iz leta 1924 določa še tole: Dokler je cerkev vernikom odprta za odpustke, mora biti v isti cerkvi izpostavljena relikvija sv. Frančiška ali vsaj njegova podoba ali kip. Tudi podoba Matere božje, Kraljice angelske, zadostuje. Javna pobožnost naj se vrši po namenu sv. očeta: za vojskujočo se cerkev, za odpravo krivih ver, za spreobrnjenje grešnikov, za mir in edinost med narodi. Pobožnosti naj se vrše predvsem na čast Materi božji in na čast sv. očetu Frančišku. Molijo naj se tudi litanije Vseh svetnikov. Te molitve niso prepuščene predstojniku cerkve, temveč so predpisane.

Porcijunkulske odpustke lahko pridobivamo zase in jih lahko naklanjamo tudi ubogim dušam v vicah. Živim odpustkov ne moremo naklanjati, temveč si mora zanje vsak sam prizadevati!

Vozni red v nebesa

Odhod: Ob vsakem času.

Prihod: Kadar Bog hoče.

I. razred (ekspres): Krstna nedolžnost, mučeniška smrt, ali natančno izpolnjevanje evangeljskih svetov (radovoljno uboštvo, vedno devišstvo, pokorščina duhovnemu predstojniku).

II. razred (brzovlak): Prava spokornost, neomajno zaupanje v Boga, izvrševanje dobrih del (molitev, post in miloščina).

III. razred (navadni vlak): Izpolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi.

IV. razred (vozi le izjemoma in zelo poredko): Spreobrnjenje na zadnjo uro.

O p o m b e :

1. Listki za nazaj se ne izdajajo.

2. Športni in izletni vlaki ne vozijo.

3. Otroci, ki še nimajo pameti, se vozijo zastonj, pa le tedaj, ako so v naročju svoje matere sv. Cerkve.

4. Potniki so prošeni, naj ne jemljejo s seboj druge prtljage ko samo dobra dela, drugače lahko vlak zamudijo, ali pa bodo na predzadnji postaji (vice) neprijetno zadržani in bodo imeli velike sitnosti.

5. Vsak potni list mora imeti pečat posvečujoče milosti božje.

6. Med vožnjo lahko vsak potnik prestopi iz nižjega razreda v višjega, nikakor pa ne narobe, ker bi to bilo smrtno nevarno in je zato prepovedano.

Otvoritev poreijunkule. V ponedeljek 1. avgusta ob tri četrt na 12 predpoldne se zbere vsa Frančiškova mladina: Križarji in Klarice na samostanski porti. Kar mogoče v uniformah. Opoldne bo procesija s svetinjo sv. Frančiška po cerkvi. Procesijo bo vodil voditelj Frančiškove mladine p. gvardijan Krizostom. Za vse strogo obvezno!

Pilatova vlada

(Nadaljevanje.)

»All right!«

Nato je Pilat stopil v stran, na njegovo mesto pa se je postavil Marjan.

Zdaj so tudi v bregu prenehali s smehom. Kokija je mrzlo izpreletelo, ko je pogledal v Petronijeve izbuljene oči.

»Doli!« je poveljeval Marjan.

»Franc, sekiro!«

Vsi so se stresli. Nihče ni pričakoval, da bo tako hudo.

Franc je proseče pogledal, solze je imel v očeh, vendar je šel. Prinesel je sekiro in oslonjen na držaj ter v tla gledajoč obstal pred Marjanom.

Oni v bregu so se stresli. Vedeli so, da so zaigrali, da so premagani.

Petronij se je zgrozil:

»Sekali bodo!«

»Zastavo bodo sekali!« je kriknil Jože in že so jo vsi udrli proti taborni zastavi, ki jo je majal silen veter. V zraku je ležalo moreče.

Bilo je najhujše.

»Zastavo bodo sekali!« Zastava, tudi »upornikom« sveta stvar. Tabor brez zastave sploh ni tabor! Ne, to se ne sme zgoditi, branili jo bodo!

Bili so prej pri zastavi, kakor pa oni od spodaj. A Marjan je bil neizprosni. Upor mora biti kaznovan.

Pilat je prvi prišel do gruče. Nasproti mu je stopil Petronij:

»Kaj hočete?«

»Sekali bomo!«

»Ne boste!«

Tedaj je skočil Marjan in sunil Petronija v Jožeta, da sta se skotalila po bregu. Drugi so odšli brez besede. Koki je jokal. Doli so se že razdelili. Večji del je odšel v vrsto, le Petronij, Jože, Koki in Makso so držali skupaj. Pa je bilo prepozno.

Marija na Sv. Gori, prosi za nas!

Ker so radi mej precejšnje težave za vsakoletno poravnavo naročnine, zato Vam zadevo olajšamo s tem, da plačate za letos naročnino Cvetja kar doma in sicer na sledeči naslov:

V. Don Janež, parrocho, Studeno p. Postumia.

Storite, prosimo, kmalu svojo dolžnost! V novem letu Vam želita vso srečo

UREDNIŠTVO IN UPRAVA CVETJA.

Ko je prvič udaril Franc v mogočni jambor, ki je zabrnal kakor napeta struna, je blisk pretrgal oblake. Sledili so še trije udarci, kot bi sekal v živo meso. Koki je cvilil kakor miš, če ji stopiš na rep. Drugi so smrkali.

Po četrtem udarcu je v jamboru počilo, Pilat je odskočil. Vitko bruno je zgrmelo na tla. Zastava je zatrepetala kakor v smrtnem boju, nato pa se je pomešala s prstjo. Franc je prijel toporišče, Sfile si je obrisal oči.

Prav tedaj so se usule prve kaplje. Brez besede so odšli po šotorih.

Žaneta ni bilo v taboru, ko se je to godilo. Vrnil se je z mlekom in začudeno gledal na razdejanje. Šele ko ga je Pilat poklical iz šotora, se je zdrzil in z globoko sklonjeno glavo odšel. V očeh mu je bila resnična žalost.

Tabor je utihnil, le dež je padal na zastavo in jo močil, ki je ponižana in povaljana brez lastne krivde ležala v blatu...

Po tisti hudi uri se je tudi tabor oddahnil. Upor je bil zadušen v kali, uporniki so se sramovali svojega početja. Eno pa je še vedno bilo kot grd, črn madež na sveže oprani obleki: taborna zastava!

Kmalu popoldne, ko je sonce pretrgalo oblake in sušilo od dežja napete šotore, so se fantje sami od sebe postavili v vrsto ob drogih za odbojko. Stali so s sklonjenimi glavami in tudi govorili niso.

Pilat in Marjan sta jih opazovala za šotornicami.

Tedaj so se zganili. Šli so Petronij, Žane in Sfile. Žane je malce privzdignil bruno, Petronij pa je snel zastavo. Sfile je pomagal.

Kakor da nese otroka, je Petronij varno držal zastavo na svojih rokah. Ko je šel mimo vrste, so vsi skočili v pozor. Žane in Sfile sta mu kakor sencji sledila k potoku...

Medtem ko je Petronij pral zastavo, so nekateri odšli s Francem v breg, k jamboru. Zapele so lopate, kramp je opravil svoje. Čez malo časa se je iznova dvignil jambor, sicer za dober meter krajši, toda dvignil se je in čakal, da zopet sprejme zastavo, rumen križ na belem polju, in jo dvigne pod nebo.

Petronij je prinesel zastavo, ki je bila vsa bela in čista. Voda je curljala od blaga, toda v fantovskih očeh je bila radost: dvignili bodo zastavo.

Pritrdili so jo zopet na vrv. Vse je bilo pripravljeno. Odšli so in se iznova postavili v vrsto. Kdo naj gre po Pilata in Marjana?

Saj res!

Nihče ni hotel biti tako izvoljen. Končno se je odločil Sfile.

»Če bi prišla dol; fantje čakajo!«

Marjan je komaj zadržal smeh. Pilat pa je bil resen.

Ko sta stopila mednje, so se postavili v pozor. Samo brenčanje komarjev je bilo čuti, tako tihi so bili.

»Fantje!« je začel podmolklo Pilat, »fantje, mislim, da se je to prvič in zadnjič zgodilo.«

Fantje so gledali v tla. Seveda kesanje je bilo.

»Upor pa je upor in vsak upor zahteva tudi kazen. Kdo je začel?«

Iz vrste je stopil Petronij, za njim Jože.

»Kaj pravite?« je izpraševal Pilat.

Tedaj se je oglasil Joško Debeli:

»Dvignimo zastavo!«

Na obrazih smeh. Še Pilata je zmagalo.

»Da, dvignemo jo! Jože in Petronij na hrib!«

Na hrib, to je bila najhujša kazen, ker je bilo treba od daleč gledati dviganje. S potrtimi obrazi sta odšla, toda kazen so vsi odobraval. Pozneje je bil samo še Mesala-Koki z njo udarjen, toda tisti pot zaradi čevkanja.

Trije žvižgi, vrsta se je obrnila, obšli so zastavo in zapeli himno. Še mokri prapor je splaval pod nebo.

Sonce se je smehljalo in čudno gledalo upornika, ki sta stala v klancu. Veselje do upora ju je za vedno minilo...

Takrat je smeh pretrgal sveto zbranost. Žanetu je spodrsnilo, da je odletel po spolzki travi in se nekje v blatu sredi med šotori ustavil.

S smehom je bil led predrt, veselje je kraljevalo v taboru! Zastava pa se je sušila v soncu!

O. STANKO MARIJA:

Zveza večjih sestic sv. Klare

Delovanje ljubljanskih Klar

Šolsko leto se bliža koncu in z njim se začenjajo počitnice tudi za naše sestanke, nastope in predavanja. Večina sester klar za daljši ali krajši čas zapusti belo Ljubljano, da si oddahne v planinskem ali morskem zraku od naporov celoletnega študija in bridkosti šolskih izpitov. One, ki so bile pridne, ta počitek tudi pošteno zaslužijo in jim ga iz srca privoščimo. Sebi pa tudi, ker se štejemo med »pridne«.

Letna bilanca našega dela je kar zadovoljiva. Imeli smo 44 sestankov pod gostoljubno streho frančiškank misijonark Marijinih na Mirju. S sestanki so bila združena predavanja, ki jih je imel o. voditelj 39, večinoma versko-kulturne in vzgojne vsebine. Nekajkrat so se tudi klare same poskusile v predavanjih. Udeležba na sestankih je bila prav dobra. Od 40 sester klar, kolikor jih ob koncu leta štejemo, se je udeleževalo vsakega sestanka 30—35, le v zimskih mesecih nekoliko manj.

Evharistični odsek šteje 20 članic, ki vsak teden enkrat ali večkrat adorirajo pred dnevno izpostavljenim Najsvetejšim v kapeli FMM, katere so jim v ta namen pripravile posebne bele pajčolane kakor jih same rabijo pri adoraciji. Evharistični Vladar pa s svojimi milostni in blagoslovom nagrajuje duše za izkazane žrtve in ljubezen.

Celo leto se je ob prvih petkih v kapeli FMM vršila služba božja pred izpostavljenim Najsvetejšim, med katero so sestre klare skupaj z redovnicami prejele sv. obhajilo. Oddaljenim, ki bi vsled hoje na Mirje mogle zamuditi šolo ali službo, je bilo dovoljeno, da so se udeležile sv. maše in šle k sv. obhajilu v najbližji cerkvi.

ZVSK se je deloma po delegaciji, deloma korporativno v uniformah in z Zveznim praporom udeležila 25. marca 1938. sprejema v ZVSK v Celju, 13. februarja papeževega dne v stolnici, 16. marca velikonočne procesije pri oo. frančiškanih, 9. junija sprejema in slovesnega spreveda nestrohnjenega trupla sv. Andreja Bobóla ter 19. junija procesije sv. R. Tel. pri oo. frančiškanih.

Ena sester klar, ki je vstopila v Zvezo že ob njeni ustanovitvi pred leti, se je odločila služiti Gospodu v redovnem stanu in je vstopila v Družbo usmiljenih sester sv. Vinc. Pavelskega. Želimo ji obilo blagoslova božjega na novi življenjski poti.

Z Zvezama sester svete Klare v Celju in Mariboru smo bili vedno v pismenem in osebnem stiku. Živahno so se gibale zlasti klare v Celju,

ki so v prejšnjem mesecu z velikim uspehom uprizorile proslavo sv. Ivane d'Arc z igro spisano z blestečo dikcijo v polnosti verskega in domoljubnega zanosa od naše že znane pisateljice č. s. Simforoze. Opis kljub nasprotovanju gotovih krogov tako sijajno uspele proslave prinašamo v sledečem.

Proslava sv. Ivane d'Arc, zavetnice Katoliške akcije, v Celju.

Zveza sester sv. Klare je dne 9. maja uprizorila lepo dramo, ki jo je njihova voditeljica čast. sestra Simforoza nalašč za to proslavo priredila. Pa je bila ta dan velika dvorana Celjske posojilnice (Kino Metropol) dvakrat nabito polna. Popoldne je uprizoritev sv. Ivane gledala celjska dijaška mladina, zvečer pa odrasli. Po delu samem bi smelo segli pravi gledališki igralci, pa tudi celjske klarice so dramo z občudovanja vrednim uspehom podale. Pohvalno moramo omeniti vilinski ples v Buašenü (Bois-Chenu), ubrano petje ljubkih venčaric, ki so pripravljale vence, da z njimi nakitijo vilinsko drevo, simpatičen nastop pastirice Ivane, odlično kuharico, ki je s svojim humorjem preskrbela občinstvu za tako prisrčen smeh in veličastno mater Izabelo, ki je žrtvovala svojega otroka domovini, ker je Bog tako hotel.

V drugem dejanju smo imeli priliko videti, koliko finese je med celjskimi klaricami. Mlada francoska kraljica je nastopala kot rojena princezinja in kralj je ob svečano nastopajoči kraljici materi svojo vlogo naravnost sijajno odigral. Dvorni norčki so z efektnim plesom pokazali vso lahkomišelnost francoskega dvora, ki je v zabavah iskal pozabe zaradi velikih nesreč, ki so zadele njihovo domovino... Nastop celjskih križarjev, ki so igrali viteze, je bil kot blesteč sončni žarek v brezupni temi. Čarobna razsvetljava je dala kraljevemu dvoru še poseben sijaj in Ivana je bila kot beli limbar sredi junijskih rož. (Sedemleten otrok je izpovedal značilno kritiko. Deklica je rekla svoji tovarišici: »O, če bi bila Ivana res tudi tako pridna kakor lepo igral« Tovarišica, ki je bila za nekaj mesecev starejša, je odvrnila: »Jaz pa vem, da je, ker jo poznam.«)

V tretjem dejanju je navdušenje priklopelo do vrhunca, ko se je Ivana vrnila zmagoslavno iz boja.

V četrtem sta poleg Ivane še posebno lepo odigrala svoji vlogi škof in rabelj.

In potem se je zastor še enkrat dvignil. Ob srebrnih zvokih izurjenega četveroglasnega zbora celjskih klaric smo zrl pred seboj povečano sv. Ivano obdano od legije angelov. To zna pač samo ljubezen šolskih sester narediti. Zato je pa bila tudi proslava sv. Ivane d'Arc krona njihovega vzajemnega dela s sestrami sv. Klare. Po himni sv. Ivane je kakor po taktu prihitelo na oder do 200 članov katoliške akcije. Vsi so bili kostumirani. Kralji, kraljice, kardinali, škofje, mašniki, plemstvo, narod, armade s svojimi poveljniki, slovenski fantje in slovenska dekleta v krojih, narodne noše, zastopajoče Mar. kongregacijo, vsi so se zgrinjali pod zmagoslovni beli prapor sv. Ivane. Ko pa so prišli še križarji in klarice, tedaj se je na povabilo neke klarice sv. Ivana spustila raz nebeško višavo na oder in dala z blestečimi zlatimi lilijami posut prapor klarici, svoj jeklen meč pa križarju v znak, da se hoče sv. Ivana sama boriti za njihove cilje. V tem trenutku so se zagibala srca po dvorani, vsa dvorana je vstala in iz sto in sto grl je zadonela slovesna himna »Povsod Boga«.

Da, Boga bo naša slovenska mladina iskala povsod, kjerkoli se bo zbirala pod praporom svoje zavetnice sv. Ivane d'Arc.

Serafinski kolegij v Ljubljani

Prospekt serafinskega kolegija v Ljubljani

V Serafinski kolegij se sprejemajo telesno zdravi in нравno nepokvarjeni dijaki nižjih razredov klasične gimnazije v Ljubljani, ki čutijo v sebi poklic za redovni stan in nameravajo po dovršenem nižjem tečajnem izpitu vstopiti v novicijat frančiškanskega reda.

Zavod ima prostora za 40 gojencev.

Mesečnina znaša Din 350.— in se plačuje vnaprej (v devetih mesečnih obrokih).

Serafinski kolegij ima lastno kapelico, sončno učilnico, dve zračni spalnici, umivalnice in kopalnice s toplo in mrzlo vodo, igrišče, in ustreza vsem zahtevam najmodernejšega konvikta.

Za šolske potrebščine, obleko in perilo skrbe gojenci sami, oziroma njih starši. Raztrgana obleka, perilo, čevlji se na željo staršev krpaajo v zavodu po zmerni ceni.

Če napravi gojenec v zavodu kako škodo, so jo dolžni starši ali njih namestniki poravnati.

Vsak gojenec naj ima: vsaj 2 obleki, 6 srajc, 6 spodnjih hlač, 2 zimski jopici, 6 parov nogavic, 12 žepnih robcev, 4 rjuhe, 2 prevleki za blazino, 4 brisavke, 1 odejo, 4 serviete, 1 pribor (nož, vilice, žlica), 1 suknjo, 1 dežnik, 2 para čevljev, 1 par copat, krtačo za obleko, krtačo in krtačico za čevlje, kozarec, zobno ščetko in milo.

Perilo in obleka naj bosta zaznamovana s številko, ki jo določi vodstvo.

Prošnjo za sprejem je vložiti ob koncu šolskega leta, ali tekom počitnic na vodstvo zavoda. Sprejemajo se samo tisti, ki so izdelali zadnje šolsko leto s prav dobrim uspehom.

Prošnji je treba priložiti krstni list, zadnje šolsko spričevalo in нравstveno spričevalo domačega župnika.

Sprejem velja za eno leto. Ob koncu šolskega leta mora vsak gojenec obnoviti prošnjo za sprejem.

Ako gojenec vsled lastne krivde v šoli nazaduje, ali če je njegovo vedenje v zavodu ali v šoli neprimerno in kvarljivo, mora zapustiti zavod.

Vodstvo Serafinskega kolegija
Ljubljana, Marijin trg 4.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† Kokovnik Anton p. d. Paragojnik, posestnik v Braslovškem Dobrovlju, župnije Nazarje, je umrl 15. aprila 1938, star 81 let. V tretjem redu je bil 42 let (sprejet 1. dec. 1895). Umrl je na dan Gospodove smrti — na Veliki petek. V grob k vstajenju je bil položen na zmagoviti dan Gospodovega Vstajenja. — Vsa njegova družina je v tretjem redu sv. Frančiška. Pri Frančišku in njegovem tretjem redu se je njegova družina naučila ljubiti presv. Srce Jezusovo. Ena izmed prvih družin v fari se je Paragojnikova slovesno posvetila božjemu Srcu. Obletnica posvetitve je v družini vedno pomemben praznik, ko vsi člani prejmejo sv. Zakramente in skupno ponovno posvetitev. Sv. rožni venec je vsakdanja molitev v hiši. Prvi petek — prva nedelja in dan tretjerednega shoda sta dneva v vsej družini težko pričakovana.

V Paragojnikovi tretjeredni družini je duhovnik vedno najbolj zaželjeni gost, prav po Frančiškovem vzgledu in naročilu. Paragojnikov oče in njegova zvesta družica — Paragojnikova mati bi bila drugo nedeljo po veliki noči obhajala zlati jubilej blagoslovljenega zakonskega življenja, pa je zlati ženin prej odšel na nebeško ženitnino. Paragojnikov oče! Počivajte v miru na prijaznem gričku pri Mariji Nazarski in prosite v nebesih zato, da bi imela nazarska fara veliko takih tretjerednih družin, kot je vaša!

† P. Jeronim Streminger O. M. Cap. Dne 8. junija je v ptujskem kapucinskem samostanu v Gospodu zaspal p. Jeronim Streminger. Star je bil 62 let. V kapucinskem redu je živel 45 let. Doma je bil od Sv. Urbana pri Ptujju. Pater Jeronim je bil vzor redovnika, neumorno delaven na prižnici in v spovednici. V občevanju s sobrati in z ljudmi skromen in prijazen. S svojim tihim in vedrim značajem je vsakogar pridobil. Skozi dolga leta je bil v raznih samostanih pameten in ljubezniv predstojnik. Naj gredo za njim naše molitve, njegove pa naj podpirajo in blagoslavljujejo nas v tej dolini solza.

P. ODILO:

EDINSTVEN DOGODEK V LJUBLJANI

Dne 9. junija je Ljubljana imela v svoji sredi za nekaj ur velikega spoznavalca in svetnika bratskega poljskega naroda, mučenca Andreja Bobolo. Na izredno svečan in dostojanstven način je Ljubljana počastila še popolnoma ohranjene zemske ostanke velikega pričevalca katoliške Cerkve.

Nad vsa pričakovanja veličasten

je bil že prvi sprejem na postaji. Zastopniki oblasti, najvišji cerkveni dostojanstveniki, številna mladina, da, vsa Ljubljana je pričakala v največjem sijaju velikega svetnika. Ko se je ustavil posebni voz, ki je bil nalašč za to priliko prirejen v kapelico, je svetnika najprej pozdravil generalni vikar in stolni prošt g. I. Nadrah. Za njim je spregovoril zastopnik poljskega naroda dr. Molč. Govoril je v imenu Družbe Jezusove

Bogoslovci nosijo dragoceno krsto z ostanke sv. Bobole

p. Patè. Po njegovem govoru se je razvil med ogromnim špalirjem veličasten spreved v cerkev sv. Jožefa.

Vse popoldne so verne množice obkrožale svetnikovo krsto, ki je stala na vzvišenem podstavku pred glavnim oltarjem. Ganljivi so bili prizori, ko so akademiki, ki so tvorili častno stražo ob krsti, dvigali najmlajše, da so pogledali svetniku v čudežni obraz in se dotaknili krste. Do večera je šlo mimo krste okrog 30.000 ljudi.

Ob pol 8 zvečer je stopil na prižnico superior D. J. p. Patè in se zahvalil za veliko milost, da smo smeli tudi mi Slovenci, Benjaminčki med

slovanskimi narodi, imeti za nekaj bežnih trenutkov v svoji sredi ostanke tako velikega moža. Posebej je še nagovoril našo mladino, naj sledi tako veličastnemu vzoru in naj prav tako junaško, če treba tudi z življenjem izpriča svojo vero.

Po cerkveni slovesnosti se je razvila mogočna procesija mož in fantov, ki so spremljali svetnika z gorečimi baklami na postajo.

Le težko se je verna Ljubljana ločila od svetnika, z zavestjo v sreču, da ima pri Bogu priprošnjika Slovana, ki bo prosil tudi za naš borni narod.

Cerkev sv. Antona na Viču

TRIDESETLETNICA CERKVE IN ŽUPNIJE NA VIČU

V tednu od 5. do 12. junija so se vršile na Viču velike slovesnosti ob priliki 30 letnice ustanovitve lastne župnije. P. Benvenut Winkler iz Brežic je ves teden vodil duhovno obnovo fare. Za sklep v soboto zvečer 11. jun. je govoril frančiškanski provincial p. dr. Gracijan. Po govoru je bila rimska procesija s baklami. Glavno praznovanje je bilo v nedeljo 12. junija. Ob pol 10. uri dopoldne je imel sv. opravilo prevzvišeni ljubljanski vladika dr. Gregorij Rožman. Po službi božji je bil na Viču veliki verski tabor, ki sta na njem govorila minister dr. Krek in domači župnik p. Teodor Tavčar OFM. Popoldne po litanijah je bil telovadni nastop celotnega barjanskega okrožja fantovskih odsekov in deklških krožkov. Ob tej priliki je župnija priredila tudi zanimivo prosvetno razstavo.

O zidanju cerkve, o ustanovitvi župnije in o tridesetletnem delu natančneje poroča knjiga, ki je izšla ob

tem pomembnem jubileju. Lična knjiga z zanimivimi ilustracijami nosi naslov „Župnija sv. Antona Padovanskega na Viču ob tridesetletnici“. Ustanoviteljja cerkve in fare sta dva velika in znana moža, namreč p. Placid Fabiani in p. Hugolin Sattner. Knjiga je lepo opremljena in izredno zanimiva. Zelo je priporočamo predvsem tretjerednikom.

Ob priliki velikega jubileja sta dobila župnik p. Teodor in dolgoletni katehet p. Arhangelj od škofa cerkveno odlikovanje: oba sta bila odlikovana z duhovnim svétništvo. Naše čestitke!

TRETJI RED IN MOŽJE

Pred dobrim letom je sv. oče papež Pij XI. sprejel izbrano družbo tretjerednikov. Pri avdijenci je stavil nanje tole vprašanje: „Kaj bi storil sv. Frančišek, če bi danes živel med nami?“ Na vprašanje je dal odgovor msgr. Marmottin, škof iz St. Die:

»Zdi se mi, da bi sv. Frančišek grajal katoličane, in sicer tudi najboljše, da premalo pokažejo na zunaj svojo vero. Očital bi jim, zlasti možem, da so manj odločni kot možje njegovega časa, ki jim je on prinesel evangelij o pokori in ljubezni. O, koliko vpliva bi imel vaš dober zgled v svetu, ki je poln sebičnosti in uživanjaželjnosti. Kakšno moč bi imel III. red, če bi napravil iz naših mož redovnike, ki bi uporabili svoje zmožnosti v lastno posvečenje in posvečenje sveta. Mnogo je mož med vami, ki bi lahko na potu čednosti daleč prišli in bi v svojem krogu izvrševali blagoslova poln apostolat! Toda ti možje stoje vedno na istem mestu in nikamor ne pridejo ter so skoraj brezkoristni. Zakaj? Ker nimajo no-

P. Teodor Tavčar, župnik in duh. svetnik na Viču

benega pravila, ki bi jih držalo pokonci in jih sililo navzgor. Ker so samim sebi prepuščeni in nimajo prijatelja, brata, ki bi jih navduševal k dosegu skupnega ideala. Kaj še torej dalje čakate, možje, da ne stopite v III. red sv. Frančiška? Tretji red vam daje zanesljiv kažipot in blagoslov ter moč plemenitega prijateljstva.

Več kot enkrat sem te misli ponovil na različnih krajih. Poziv svete Cerkve sem polagal na srce možem, predvsem mlajšim, povedal, kako se je papež Leon XIII., sam tretjerednik, kako se Pij XI., tudi otrok svetega Frančiška, pogostoma vrača k istemu predmetu: k III. redu sv. Frančiška. Toda vse kaže, da je zastoj! In ravno zaradi tega povem še bolj glasno: V teh težkih časih je III. red potreben. Ali me boste zdaj bolj paz-

ljivo poslušali, mi bolj pripravljeni sledili? Ne vem! Katoličani so pač dobri ljudje! Toda ničesar jim ne smeš omeniti, kar bi jih spravilo iz starega tira, kar bi njihove navade malo premešalo in kar bi njihovo komodnost motilo. Zdihujejo sicer, ali ne premaknejo se za las. Na III. red gledajo kot na nekaj takega, kar je samo za druge — pa res ne vem,

kateri in kdo so oni drugi. Kakšna škoda!

Moja misel je: v vsaki fari bi morala biti tretjeredna skupščina, ki bi v njej našel katoliški apostolat svoje najboljše pomočnike. Kdaj bo želja sv. Cerkve v tem oziru prav umevna? Takrat, ko bodo možje spoznali, da je III. red tudi zanje ustanovljen!«

P. ANASTAZ:

Prazna vera v sveti veri

»Prečastiti, blagoslovite tole svetinjico v ta namen, da ne bom imel nobenih skušnjav«, je fantič dvanajstih let prosil pokojnega patra Alfonza. »To se pa ne da; skušnjave mora vsakdo sam premagovati; Bog že da milost, če človek prosi.« »Pa ste že zadnjič nekemu tako blagoslovili; njegova mama mi je povedala«, je silil dalje neverni prosilec. »Glej, na svetinjici je Brezmadežna; jaz ti bom svetinjico blagoslovil, toda kakor katerokoli drugo stvar; ti pa se Mariji priporočaj in se moraš premagovati, pa bo zmaga tvoja«, je končal razgovor častitljivi pater. »Noče«, je leglo kakor kamen na srce užaloščenemu prosilcu.

Pridrvele so skušnjave in v njih je podlegel. Ali zato, ker mu pater Alfonz ni hotel, ali zato, ker mu ni mogel blagosloviti? Ne prvo ne drugo ni bilo vzrok. Poglejmo!

Če bi koga vprašal: ti, kakšen razloček pa je med blagoslovljeno in neblagoslovljeno svetinjico?, bi bil zelo verjetno v zadregi. In vendar se je v katekizmu učil: Zakramentali se imenujejo take reči, ki jih je Cerkev blagoslovila ali posvetila, da jih rabi pri službi božji, ali da jih verniki pobožno rabijo. Blagoslovljena svetinjica je torej zakramental. Zakramental je na primer tudi blagoslovljena voda, blagoslovljena sveča, blagoslovljena oljka, blagoslovljena jedila, posvečen kelih ali ciborij.

Marsikoga pri tem moti, kar pravi katekizem na prvem mestu: Zakramentali so sveta dejanja, ki jih je sveta Cerkev postavila, da z njimi blagoslavlja, posvečuje ali zarotuje. Imenujemo jih zakramentale zato, ker so zakramentom podobni. Torej če duhovnik pred sveto mašo ali vernik samega sebe z blagoslovljeno vodo poškopri, prejme zakramental. Ali če pride porodnica v cerkev in jo duhovnik blagoslovi, prejme zakramental.

Zakramental je vse kaj drugega kakor zakrament. Zakrament podeli milost božjo in to obojno: posvečujočo in dejansko; podeli pa, čeprav ni človek zraven prav nič pobožen, da, če se niti ne zaveda, kakor n. pr. pri svetem krstu. To je zato, ker je zakramente postavil sam Jezus, Bog. Z zakramentali je drugače. Zakramentale je postavila sveta Cerkev, ker ji je dal to oblast Jezus. Zato podelijo zakramentali človeku samo toliko milosti, kolikor premore molitev in zasluženje svete Cerkve. Zakramentali podeli prejmemniku dejansko milost, da more Bogu všečno in prijetno živeti. Toda, ali boš sploh prejel milost in koliko milosti boš prejel, zavisi od tega, kako pobožno zakramentale prejemaš. Zato tvoji duši prav nič ne bi koristilo, če bi te tudi skopali v blagoslovljeni vodi, pa bi ti med tem spal ali se za to ne brigal. Če pa spoštljivo in pobožno

pomočič prst v blagoslovljeno vodo in se poškropiš z eno samo kapljico, si prejel dejansko milost.

Dejanska milost nas podpira, da dobre sklepe delamo, in nas utrjuje, da dobre sklepe potem tudi izvršujemo. Dejansko milost bi lahko primerjali s priprego, ki je potrebna vozu na hudem klancu. Človek mora torej sodelovati, drugače je dejanska milost brezuspešna.

Iz tega pa že spoznamo, da dobri pater Alfonz ni mogel izpolniti fantičeve želje.

Kje tiči torej vzrok, da je fant nosil svetinjico in vendar v skušnjavah podlegel? Vzrok je samo ta: dečko ni držal božjih zapovedi, se ni premagoval, zato mu tudi svetinjica sama ni mogla pomagati.

Kaj pa sedaj? Ali hočem reči, da je treba sedaj pometati proč vse svetinjice, spominke itd., vse kar je komu dragega in ljubega? Ali da se jezite, če vas glava boli in dajete obkladke z blagoslovljeno vodo: »saj vse skupaj nič ne pomaga«; »duhovniki samo varajo«. In spet: »Prošnje procesije smo imeli za dež in gospod so blagoslavljali, da je bilo kar rosno ob poti, dežja pa od nikoder.«

Nimajo prav ne prvi ne drugi. Srednja pot, zlata pot. Vedeti moraš, da Bog po zakramentalih ne dela čudežev, in tudi to, da Bog usliši, če ve, da bo zate dobro; odreče pa, če ve, da ti ne bo koristilo ali da ti bo celo škodovalo. Katere dobrote v resnici prejmeš po zakramentalih, to je závisno od božje previdnosti in božjega usmiljenja, pa od tvoje vere, pobožnosti, vdanosti v božjo voljo.

Kdor nosi na primer blagoslovljeno svetinjico in trdno misli: »zdaj ne morem pasti v greh,« »prav gotovo bom srečno umrl, četudi živim v grehih«, »nič hudega se mi ne more zgoditi«, takšen greši s praznoverjem, ker vse svoje zaupanje stavlja na stvar in sam noče migniti s prstom. Res je: zakramentali nam zelo koristijo zato, ker v njih molji za nas sveta Cerkev; toda mi se moramo te molitve izkazati vredni in sicer tako, da sami molimo in Bogu všečno živimo. Bogu všečno živeti pa se pravi: delati dobro in ogibati se hudega ali bolj natančno: izpolnjevati božje in cerkvene zapovedi in stanovske dolžnosti.

Zato sme pobožna gospodinja ob hudi uri zažigati na cvetno nedeljo blagoslovljene oljčne vejice, zato se smemo poškropiti v skušnjavi z blagoslovljeno vodo, ker smo sami napravili, kar smo mogli; sedaj prosimo še božjega blagoslova in božje pomoči.

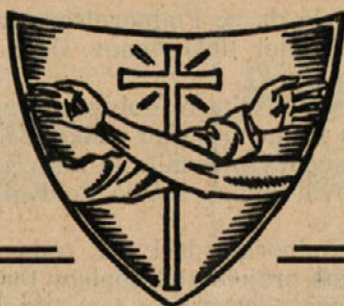
Če pa kdo misli, da sme roke križem držati in čakati, da bo Bog čudeže delal, se zelo moti in ta ima praznovero v sveti veri.

Novi naročniki »Cvetja«

Kurnik Friderik, Vodstvo III. reda v Brežicah 7 izv., Koderman Ivana, Zalaznik Feliks, Vitrih Alojzija, Grm Marija, Ravšelj Ivana, Hočevar Janko, Zakrajšek Marija, Gmajnič Anica, Hočevar Karolina, Lampič Marija, Basak Katarina, Persche Albina, Perhaj Marija, Zornik Marija, Jelenc Ivanka, Jeglič Frančiška, Gričar Pepca, Kastevc Breda, Gregorič Beno (mlajši), Dolinar Antonija, Jurjec Ivana, Pečak Uršula, Velkaverh Helena, Toplak Marija, Holc Ana, Holc Marija, Holc Ana, Fekonja Marija, Brenholc Genovefa, Zorman Terezija, Repič Antonija, Majerič Julijana, Čeh Terezija, Vnuk Ana, Rep Kristina, Vnuk Angela.

Novih naročnikov je 44 in od zadnjih 1259 naročnikov; vseh je torej 1303.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebnost pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Sestanek članov Podpornega odseka III. reda v Ljubljani.

Kakor vsako leto, tako je bil tudi letos dne 15. maja ob 5 popoldne sestanek Podpornega odseka III. reda v Frančiškanski dvorani. Udeležba je bila kar povoljna. Predavanje je bilo namenjeno članom in tistim, ki se za to lepo socialno ustanovo zanimajo. Predavatelj je poudaril predvsem kakšen velik pomen ima Podporni odsek III. reda tudi sedaj, čeprav je tudi država sama začela skrbeti za podporo v letih starosti in onemoglosti, ki naj jo delavci in delavke dosežejo. Kljub temu ostane Podporni odsek III. reda še vedno potrebna ustanova, ker je pač razumljivo, da je državna podporni akcija šele v povojih in zato ne more nuditi popolne preskrbe za leta starosti in onemoglosti, kakor bi bilo to želeli.

Res je pa dalje tudi, da so udje III. reda že po svojem vodilu dolžni podpirati tiste, kateri zaradi starosti in onemoglosti ne morejo več sami skrbeti za svoj kruh. Razumljivo je, da je prejemanje miloščine vedno boleča zadeva, zlasti za tistega, ki je do pozne starosti delal, pa je sedaj naenkrat navezan na podporo drugih.

Podporni odsek III. reda ima vprav namen, da hoče svojim članom pomagati, da ne bodo občutili te boleče strani, ker se bodo zavedali, da so tedaj, ko so oni še lahko delali in bili dela zmožni s svojimi prispevki pomagali drugim do brezskrbne starosti, ko pa sami kdaj pridejo v leta starosti in onemoglosti, imajo pa tudi oni pravico ne do miloščine, ampak da uživajo sad svojega dela in sad bratovske in sestrške ljubezni, ki naj vlada pri vseh članih Podpornega odseka III. reda.

Poročal je predavatelj, da se Podporni odsek prav povoljno razvija. Sedaj, to je do 15. maja je štel 1025 članov. Od novega leta naprej se je priglasilo 16 novih.

82 članov Podpornega odseka že dobiva redno svoje stalne mesečne zneske in sicer gre na ta način mesečno venkaj 18.857 din.

V celoti je bilo do sedaj izplačanih na mesečnih zneskih 303.167 din. V letu 1938 je enajst novih članov začelo dobivati svoje stalne mesečne zneske.

Svojo pisarno ima Podporni odsek III. reda v Frančiškanski pasaži. Od lanskega leta je pisarna prejela 162 dopisov ter odposlala 332 dopisov.

Delovanje Podpornega odseka je s tem pokazalo prav lepe uspehe. Vsak član III. reda, kateri ni zagotovljen, da bo zaradi lastnih prihrankov ali lastnega premoženja na stara leta brez skrbi gledal v bodočnost, bi moral biti vpisan v Podporni odsek III. reda. S tem on sedaj, dokler dela in more delati, pomaga do brezskrbnega življenja drugim, drugi bodo nekoč pomagali njemu. Glasovi nezaupanja, ki so se svoj čas slišali, kakor pri vsaki novi stvari, so sedaj potihnil.

Dekleta — na Brezje!

Ker smo slovenska katoliška dekleta začutila, da bi bilo potrebno in koristno, da se skupno porazgovorimo o nekaterih vprašanjih, ki nas prav živo zanimajo, prirede centralne organizacije dekliške katoliške akcije, vodstva dekliških krožkov in Marijinih družb v Ljubljani tabor slovenskih katoliških deklet, h kateremu vabijo tudi dekleta iz lavantinske škofije. Tabor se bo vršil na Brezjah, tam, kjer kraljuje Ona, ki je našim dekletom najvišji vzor, najboljša Mati in najvarnejša vodnica. Na taboru se bomo skupaj pomenile o stvareh, ki zanimajo vsako slovensko dekle, ki mu je mar delo za Boga in narod. Na taboru bomo pokazale, kaj pomeni pošteno dekle, na katerega moremo zidati bodočnost naroda.

Ker je to prvi tabor slovenskih katoliških deklet in ker je pomen tabora velik, zato pridite, slovenska dekleta, 24. julija k Materi na Brezje. Udeležba bo zvezana z malenkostnimi stroški, zato Vas pričakujemo v čim večjem številu.

Priljubljeni odbor za I. tabor slov. kat. deklet na Brezjah.

Nove knjige

»Bodi luč!« V založbi ZZZ je izšel 3. zvezek Delavske knjižnice »Bodi luč!«, javna izpoved bivšega brezbožnika Kauerja Alfonza iz Inomosta, ki jo je prevedel duh. svetnik Janez Kalan.

Nekdanji prvoboritelj, pisatelj in pesnik brezverstva nam razodeva v tej knjižici pusto in nemirno duševno življenje, kajti v brezboštvu ni našel ne jasnosti niti zadovoljstva. Šele po mučnih bojih in dolgem iskanju je prišla njegova duša do jasnosti, našel je luč v Kristusovi cerkvi in ljubezni, zato je postal veren katoličan. Njegova javna izpoved je zelo pomembna za današnji čas, ko divja vihar brezverstva čez svet, ki skuša v človeku zatreti hrepenenje po Bogu — toda brezuspešno!

Knjižico toplo priporočamo vsakomur, da jo prečita in o njej razmišlja. Cena ji je samo 3 din in se naroči v tajništvu Zveze združenih delavcev, v Ljubljani, Čopova 1 (Delavska zbornica).

Največji slovenski denarni zavod

Mestna hranilnica ljubljska

*

Lastne rezerve nad
Din 26.000.000.—

*

Prirastek novih vlog v januarju 1938
Din 14.075.000.—

*

Prirastek novih vlog v februarju 1938
Din 10.694.000.—

*

Prirastek novih vlog v marcu 1938
Din 10.572.000.—

*

Vloge vsak čas razpoložljive.

*

Za vse obveze hranilnice jamči
Mestna občina ljubljanska

Dijaki celjske gimnazije

se sprejmejo

na stanovanje in hrano

**v dijaškem konviktu pri
očetih kapucinih v Celju**

Natančnejša pojasnila do-
bite na samostanski porti

Pismeno pa: Kapucinski
samostan, Celje

Za Armado sv. Križa:

Grom Franja 10 din, Gerkman Lucija 2 din, Malis Ana 30 din, Turk Francka 5 din, Končar Josipina 10 din, Neimenovana 10 din, Bizjak Marija 10 din, Podreberšek Karolina 5 din, Marijina družba iz Trsta 190 din, Galovič Frančiška 10 din, Pirnat 5 din, Rezeničnik Marija 5 din, Knaflič Frančiška 3 din, Holejšek Alojzija 4 din, Pelko Ana 1 din, Golob Ana 2 din, Rotar Frančiška 5 din, Štorman Julka 10 din, Bolarič Marija 3 din, Rigles Jera 60 din, Hribšek Marija 15.50 din, Neimenovana 10 din, Rezeničnik Marija 10 din, Hribar Ana 5 din, Trentlje Marija 5 din, Meterec 2 din, Borišek Marija 20 din, Galovič Frančiška 10 din, Bolte Terezija 4 din, Obeld Jožefa 18 din, Vrešnik Helena 20 din, Kovač Alojzija 5 din, Neimenovan 1.500 din.

Za Frančiškanske misijone:

Neimenovana 30 din, Neimenovana 30 din, Gerkman Lucija 8 din, Neimenovana za krst otroka na ime Marija 70 din, Neimenovana za pag. otroka 50 din, Letnik Marija 100 din, Fras Nežka 24 din, Neimenovana 100 din, Werač Franc 3 din, Kočijaž Elizabeta 2000 din, Neimenovani 1000 din.

Za sklad Cvetja:

Neimenovana 10 din, III. red iz Mekinj 34.50 din, Lovrenčič Matija 15 din.

Za večno luč v Kologiju:

Neimenovana 10 din, Wurcel Ana 10 din, Škoda Terezija 10 din, Klep Ana 10 din, Werač Franc 2 din, Bergant Antonija 10 din, Neimenovana 20 din, Neimenovana Ivanka 10 din, Klep Ana 10 din.

Za kruh sv. Antona:

2 Neimenovani 15 din.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali lake, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od Din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.

NAŠA LJUBEZEN TEBI, GOSPA

s krasnimi slikami

in v res lepi opremi. Spisal dr. p. Roman Tominec, O. F. M.